

Indeart

Pavel
FRÝBORT

DOHAZOVAČ

Pavel Frýbort

DOHAZOVÁČ

 Indeart

2015

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© Pavel Frýbort – heirs c/o DILIA, 2015
© INDEART, 2015

www.indeart.cz
978-80-7519-119-9 (PDF)

Část první

BEZPEČNÝ PŘÍSTAV

Měřil necelých sto padesát centimetrů, z obličeje mu trčel dlouhý ostrý nos jako zoban tukana, úzké rty, propadlé tváře a malá kulatá očička: jedno šedé, druhé zelené. Podlouhlou lebku pokrývala řídká přehazovačka, pod kterou se dala tušit pleš jako biliárová koule. Na sobě měl elegantní šedočerný oblek s úzkým tmavočerveným proužkem. Musel si ho dat šít - anebo nakupoval v nějaké exkluzivní dětské konfekci. Na krku pod bradičkou mu seděl velký modrý motýlek s fialovými tečkami. Tomuhle skřetovi bylo mezi čtyřiceti padesáti a jmenoval se Bonapart Babka. Pro přátele Bíbí nebo Bony.

Bony byl můj společník.

Nedalo se o něm říct, že je mimořádně ošklivý: tak ošklivý, že by se po něm lidé otáčeli. Kdybych měl jeho fyziognomii charakterizovat ve zkratce, pak bych řekl, že je poněkud výstřední. I fádni, hodně jetý chlapík s pivním mozolem vedle něj vypadá jako solidní muž pro každodenní použití - alespoň pro ženu, která toužila, aby loďka jejího života zakotvila v bezpečném přístavu manželství.

A o to šlo. Bony a já jsme majiteli seznamovací agentury a předmanželské poradny. Já radím (pokud po tom klient zatouží) a Bony seznamuje. Jsme prostě dohazovači. Chybí nám jen klobouk s fábory a solidní deštník „namlouvák“ a můžeme vystupovat v Prodance jako Kecalové. Ale abych neutíkal od tématu: Bonyho výstřední vzhled je pro nás přínosem, protože ženy zkoumající fotografie pánů v našem nabídkovém katalogu shledávají téměř každou nabídku atraktivnější, nežli je Bony. Kdyby tomu bylo naopak, zplakali bychom nad výdělkem.

K našim zákazníkům ovšem nepatří jen ženy, ale i pánové. Člověk by řekl, že sbalit ženskou a uvázat si ji na krk je maličkost, pokud nejste neohrabaný, zapšklý a nesmělý vidlák a nežijete ve vísce, kde lišky dávají dobrou noc a jediná nezadaná ženská v okolí je hrbatá, pidlooká a chybí jí půlka chrupu. Pakliže bydlíte v Praze - a většina naší klientely z Prahy pochází - máte takový výběr, že vám oči přecházejí, a mužům, jako jsem já, dělá největší starost ne nějakou partnerku sehnat, ale ve vhodný čas se jí delikátně zbavit. Přesto jsou ulice a hospody plné chlápků, kteří buď nevědí, jak do toho, anebo mají obavu, jestli objekt jejich vážně míněného zájmu není nějaká ludra, která utrápila už dva mužské, nebo tajná alkoholická, která dluží bernáku pár milionů na daních a nejde jí o nic jiného, než se na nějakém trdlu zahojit.

Takoví opatrní či nesmělí pánové všeho věku rádi pustí malý chlup, a než by riskovali, obrátí se na renomované odborníky. My jsme renomovaní. Alespoň to ve svých propagačních materiálech tvrdíme. Jmenujeme se Bezpečný přístav a hlásáme, že u nás zákazníci využívají služby vysokoškolsky odborně vzdělaných specialistů, působících v oboru dvacet let. Je to pravda: já jsem JUDr. a Bony začínal před dvaceti lety v nějaké seznamce jako fotograf a náborový pracovník. Na vizitce má před jménem zkratku D.r.c. a za jménem pak Bs. Nikdo neví, co to znamená (když jsem se jednou zeptal, jen zahučel, že to snad není trestné, což je pravda, protože se zcela nepochybně nejedná o akademický titul), ale vyvolává to příznivý dojem. Obal prostě prodává. Dejte atraktivní ambaláž na jakýkoliv šunt a okamžitě se jeho prodej zvedne o dvě stě procent. Svět chce být klamán.

Mužů máme mezi klienty tolik, že mě to až překvapuje. A nejsou to žádní sňatkoví podvodníci - ti dávají přednost seznamovacím inzerátům, zatímco my trváme na průkazné identitě. A neuhánějí nás ani sexuální maniaci, kteří shánějí ženskou do postele na jednu noc.

Bony, který je na rozdíl ode mne v branži odborník, mě jednou zasvěcoval do tajů tohoto podnikání. Usedlejší rozumný muž toužící po sňatku je jako člověk, který zboží dlouhodobé spotřeby nekupuje v tržnici, ale ve specializovaném značkovém obchodě. U nás ví, do čeho jde. Dvouletou záruku sice neposkytujeme, reklamace neuznáváme, ale riziko se snažíme snížit na minimum. Náš zákazník prostě nekupuje zajíce v pytli.

Já osobně se domnívám, že každý muž, který se uváže v dlouhodobý, dokonce pak legalizovaný vztah, kupuje ne zajíce, ale kočku v pytli. Jenže já ve své kanceláři nesedím proto, abych na tohle zákazníky upozorňoval. Sám bych služeb naší seznamovací agentury nepoužil ani náhodou a nejednomu našemu klientovi by začalo ledacos vrtat hlavou, kdyby se dozvěděl, že jsem zatvrzelý starý mládenec. Ne že bych byl mizogyn, prostě mám rád nezávislost. Bony tvrdí, že tak to je správné, nejsem citově angažovaný a můžu k problémům klientů přistupovat objektivně a racionálně.

Bony hrozně rád teoretizuje a žvaní. Jako právě teď.

„Koukej, Honzo, je nutný, aby sis ho vzal do parády nejdřív ty. Jsi přece profík přes psychologii, musíš ho zmasírovat a hníst jako těsto, aby změknu. To by bylo, abych ho pak nedotlačil, kam potřebujem, rozumíš?“

Seděl na rohu mého psacího stolu, klátil nožičkami ve vzduchu a zamořoval kancelář dýmem z cigára. Jsem jen slabý kuřák a s dnešním militantním tažením proti nikotinu z principu nesouhlasím, protože to je

jenom zástupný problém, který má odvádět pozornost pitomeček občánků od záležitostí daleko vážnějších. Proti kouření doutníků a cigár v uzavřených prostorách však jisté výhrady mám. Ale tohle je jediná neřest, kterou Bony má, a tak mu ji toleruju. Jinak je abstinent a částečně i vegetarián: kromě zrní, zeleniny a těstovin jí jen ryby a občas si dá kousek kuřete.

„A kam ho potřebuješ dotlačit?“ zeptal jsem se. „Ten pán se chce ženit. Máš s ním snad jiné záměry? Dostal jsi nabídku z nějakého tibetského kláštera na doplnění stavu?“

„Vole,“ řekl Bony laskavě, našpulil rty a pokusil se vypustit kroužek dýmu. Nepovedlo se mu to. „Jasně že ho musíme oženit. Za to nám přece zacáluje. Jenže...“ zvedl prst a přísně se na mne podíval, „jenže oženit a oženit! Já mám zákaznici, který se tenhle pán líbí. Přesněji řečeno, mám dojem, že se jí líbí jeho bankovní konto. Je to hodná ženská, která si v životě užila hlavně suchejch kůrek, a když už se jí někdy dostal do ruky krajíc pomazaný máslem, tak ho upustila tou namazanou stranou na zem.“

Koukal jsem na něj a jen tiše vrtěl hlavou.

„Poslyš, Bony, tohle si nech pro ctěný zákazníky. Co je to za babu? Nerad bych mu prodal zboží druhý jakosti a on ji pak šel reklamovat se smečkou pistolníků.“

Bony slezl ze stolu a podal mi tenkou složku. „Prostuduj si to. Za čtvrt hodiny má klient dorazit. Tak ať jsi v obraze.“

Simoně Klápšťové bylo třiatřicet: zralý věk, dobře zajatá, ale ještě nezkorodovaná popelnice. Prohlédl jsem si přiložené barevné fotografie. Jeden portrét en face, jednou celek v tričku a džínách, na třetím snímku byla v dvoudílných červenočerných plavkách. Krátké, na první pohled husté tmavé vlasy s mikádem do čela, trošku baculatý obličejík, nos roztomilý pršáček, plné rty. Na bradě důlek a velké oči, jakým se říká hluboké. Ksichtíku se nedalo nic vytknout - a tělu, které plavky skromně zakrývaly, v podstatě taky ne.

„Krucí, proč takováhle ženská vyhazuje prachy za seznamku?“ zabručel jsem. „Na každým prstě musí mít aspoň pět nápadníků.“ Odložil jsem fotografie a pustil se do čtení. Každý zákazník, kterého přijmeme do užšího výběru, to znamená, že mu nejenom nabídneme výběr z našeho katalogu, ale snažíme se aktivně pro něj najít odpovídajícího partnera, aby se ruka ocitla v rukávu, musí vyplnit nejenom standardní dotazník, ale pro naše potřeby sepsat cosi jako životopis, v němž nesmí zamlčet skutečnosti, které by v budoucnosti mohly vést ke komplikacím. My se písemně zavážeme, že se tyhle intimní detaily od nás druhá strana ani nikdo jiný nedozví.

Takže: Klápšťová byla vyučená aranžérka. Pochází z malého městečka u Prahy, rodiče jsou v důchodu. Otec byl úředníkem, matka prodavačka. Má jednoho bratra, toho času pracuje v Německu jako řidič dálkové přepravy. Klápšťová si pár let po vyučení našla práci v Praze. Tam se také ve čtyřadvaceti poprvé provdala. Za manžela si vybrala člověka o sedm let staršího. Tvrdil o sobě, že je inženýr, až při sňatku se ukázalo, že má pouze průmyslovku a titulem se na vizitkách holedbal neoprávněně. Pracoval v manažerské funkci pro velkou firmu s mezinárodní účastí. Vedlo se jim dobře, oba své byty - Simona měla garsonku na Jižním Městě, on dva plus jedna tamtéž - s doplatkem vyměnili za čtyřpokojový dvougenerační kvartýr na Barrandově. Po pěti letech si pan „inženýr“ založil vlastní firmu. Prosperovala tak, že si mohl pořídit nejnovější model mercedesu a řůru jiných příjemných věcí. Simona dostala Peugeota 206, autíčko pro dámy. Jistě by si začas postavili i nějakou vilu na pěkné adrese u Prahy, kdyby... kdyby mezinárodní firma svého bývalého zaměstnance „inženýra“ Klápšťého nezažalovala pro nekalou soutěž. Klápšťě totiž odešel s databází kontaktů, důvěrných obchodních informací a všech možných tajemství, kterou využil při rozjezdu a chodu svého podniku. Mateřské firmě odlákal zákazníky dumpingovými cenami. Dostal šest let natvrdo. O mercedes i pežoutika Klápšťová přišla, protože byly na leasing, zůstal jí byt a oči pro pláč. S manželem se rozvedla. Pokusila se podnikat, jenže do obchůdku s koženou galanterií, který si založila, skoro nikdo nechodil, třebaže výlohu měla naaranžovanou vkusně a nápaditě. Za chvíli se prokopala na hlínu: úspory došly a místo zisků jí chodily jen upomínky. Prodala byt a koupila si menší v Řepích. Našla si místo aranžérky, plat byl ovšem ubohý v porovnání s úrovní, na kterou byla díky bývalému manželovi zvyklá. Tak jí napadlo jediné řešení: opět se dobře vdát. Požaduje muže do padesáti let. Jak bude vypadat, jí je zřejmě jedno: alespoň se v tomto směru v dotazníku nevyjádřila. Daleko víc, než kolik má vlasů na hlavě, jí zajímá, kolik má na kontě.

Učinili jsme dva pokusy. Nejprve jsme ji nabídli dvakrát rozvedenému pětadvacetiletému majiteli firmy na výrobu papírových a plastových obalů: podle našich informací činil obrat jeho podniku s pětadvaceti stálými zaměstnanci dvaadvacet milionů korun ročně, což by i po odečtení výrobních nákladů a daní stačilo, aby se chudá, zklamaná holka mohla cítit do budoucna zaopatřená. Pan továrník ale měl o své budoucí životní partnerce jiné představy a nechtěl žádnou Popelku, nýbrž mladici s miliony, které by použil jako bezúročnou finanční injekci pro rozšíření svého podniku. Na hodného prince si hrát nechtěl.

Druhý vhodný adept na ženitbu by byl ochotný do chomoutu se Simonou vlézt, jenže tentokrát se postavila na zadní ona. Pánovi bylo přes šedesát, sám sebe nazýval rentiérem, protože zdědil dva činžovní domy v centru Prahy a pár set hektarů v lokalitě, kde nyní stojí obrovské krabice obchodních center a skladů. Původním povoláním byl holič, zlý bolševik mu prý nedovolil studovat, což jsem po dvacetiminutovém pohovoru chápal a schválil. Byl vdovec, měl tři syny a od každého dvě vnoučata. Žije v jednom ze svých činžáků, vlastní audinu a chatu na Berounce. Je plešatý, mrňavý, má teřich, jako kdyby pod svetrem schovával fotbalový míč, a páchne mu z úst. Snažil jsem se Klápšťovou přesvědčit, že je to báječná partie, protože zchátralý stařík ji dlouho sexuálními požadavky obtěžovat nebude. Za rok od něj má pokoj, narazí si mladého milce a...

„Pozvracela bych se, kdyby na mě šáhnul. Urazila bych mu pracku!“ řekla jednoznačně.

„Stačí, když zavřete oči a budete myslet na miliony, co má v kasičce,“ zkoušel jsem dotáhnout záležitost k tučné provizi. „Beztak se na něco zmůže jednou za měsíc.“

„Má dost peněz, aby si nakoupil pytel viagry,“ řekla znechuceně.

„Vidíte, přežene to, sekne to s ním... my po něm budeme chtít, aby nám dal zprávu o svém zdravotním stavu. Pokud by měl problémy se srdíčkem...“ v posledním okamžiku jsem se zarazil. Ne ne, jsem právník a vím, že dávat zákaznici návod k trestnému činu (pokud by svého starce trošku přiopilá, on si pak aplikoval viagru a ona se pustila do díla jak čertice, zkolaboval by za čtvrt hodiny a ona by byla mimo podezření) je přinejmenším neetické. Kromě toho by si takovou jednoduchou fintu dokázala vymyslet sama.

Takže jdeme do třetího kola. Tentokrát je výhoda na její straně, protože už není na číhané, ale je lovena.

Přišel přesně. Světle šedý oblek s vestou obepínající mírně zakulacené břicho. Černá košile a drahá, i když na můj vkus nápadná kravata, v níž převažovala žlutá barva. Na ruku dva prsteny, jeden s kamínkem. Podle toho, co o něm víme, je to nejspíš briliant. Pohodlné boty z kvalitní kůže, která jako by byla macerovaná v portském víně. Opálený, černé vlnité vlasy se stříbrnými nitkami na skráních, bambulovitý nos, širší lícní kosti, v ústech jeden zlatý zub. Měl dost peněz na jeho výměnu za přirozenější a méně nápadný materiál, ale nechával si ho buď ze sentimentu, nebo ho nosil jako bezpečně deponovanou zlatou rezervu.

Jinak vypadal jako dobře oblečený pětáctýřicetiletý stranický funkcionář střední kategorie, bývalý pracovník komsomolského aparátu - a vůbec jsem nepochyboval, že jím byl. Jmenoval se ing. Ivan Jagodin. Otěčevstvo

neuváděl - už se dost domestikoval a alespoň v některých směrech přejal evropské zvyklosti.

„Vítám vás, pane inženýre,“ vstal jsem a podal mu ruku. Rusové si na potřásání rukama potrpí. Nabídl jsem mu židli; deštník, klobouk ani rukavičky neměl, takže jsem nemusel zavolat sluhu, aby od něho tyto symboly skutečného gentlemana převzal. Stejně žádného sluhu nevedeme.

„Jak se daří? Máme strašné počasí, vidíte?“

Jagodin se posadil do křesla pro hosty, opatrně si srovnal puky a zkontroloval, jestli nemá na střevících prach či dokonce bláto. Před hodinou přestalo pršet a nečistota na pražských chodnicích se roztekla na marast, který by nedělal hanbu indické vesnici v monzunovém období.

„Přijel jsem vozem,“ poučil mě Jagodin. Lidé jako on neběhají po ulicích pěšmo, ani se nemačkají v metru nebo dokonce v tramvaji. Jagodin vlastnil Volvo S 80 - a řidiče, který obvykle plní i roli osobního strážce. „Tak jak na tom jsme? Co mi můžete nabídnout?“

Hovořil velice dobře česky, sem tam do řeči zapletl ruské slovo, ale jinak jeho původ prozrazoval pouze přízvuk.

„Vážený pane inženýre...“ opřel jsem se o opěradlo židle a spojil ruce na břicho. Chybělo jen, abych palci točil mlýnek. „Vážený pane inženýre,“ opakoval jsem. „Nabídka je připravena. Předloží vám ji můj partner.“

Jagodin chtěl vstávat. „To vy mohl říct hned,“ zaprskal. „Nemám tolik času, abych chodil k někomu na besedu.“

„Klid,“ zvedl jsem ruku a gestem dlaně ho zase přioplácl do křesla. „Vy chcete podniknout zásadní životní krok, který může mít dalekosáhlý význam, a vám je líto ztratit čtvrt hodinku? Jak dlouho se rozhodujete, než si koupíte novou televizi? Dokonce jen obyčejný holicí strojek vybíráte aspoň patnáct minut. O automobilu nemluvím. A vy byste si vzal prvního koně, který by se namanul? Kůň...“ vzdychl jsem a mlaskl. „Nejlepší přítel člověka. A žena?“

Upřeně jsem se na něj podíval. Jagodin měl přivřeně oči, na tváři mírně trpitelský výraz. Vytáhl krabičku dunhillek a jednu si zapálil. Mně nenabídl. Škoda. Dunhillky mám rád.

„Co teda potřebujete? Snad jste připravili nabídky a necháte mě, abych si vybral sám.“

„Auto si taky vybíráte sám, ale určitě dáte na rady a informace odborníků, kteří vám ho prodávají. Jestli je na výběr několik značek a typů, dokážou poradit, upozornit vás na přednosti i nedostatky. Podívejte se, my máme několik tipů, které jsme s ohledem na vás připravili, ale něco nám stále chybí.“

Zamračil se. „Kak vy nemáte kompletní nabídku, obrátím se na jinou agenturu,“ řekl výhrůžně.

Zavrtěl jsem hlavou. „Nám nechybí zboží,“ řekl jsem. „Nám chybí informace o vás, přesněji o vašich požadavcích a představách,“ dodal jsem rychle, když jsem zahlédl krátký záblesk zlosti v jeho tváři. Asi ho vyděsila představa, že bychom sbírali informace o něm.

„Když si kupujete auto, tak se vás obchodník taky zeptá, jestli dáváte přednost sedanu, kombíku nebo kupátku. Jestli chcete diesel nebo benziňák. Jestli upřednostňujete velký kufr nebo spíš výkon motoru.“

„Stačí,“ zvedl Jagodin ruku. „Nejsem durak. Na tohle jste se mohli zeptat minule.“

„Minule jste pospíchal a vyjádřil jste jen základní představu. Věk, vzhled a tak podobně. My jsme to respektovali. Teď se svou nabídkou chceme co nejvíce přiblížit vašim požadavkům. Jinak by se mohlo stát, že vám nabídneme nevhodnou partnerku. Nebo vám dáme na výběr dvě tři dámy... a začnete si je ohledávat sám. Ztratíte mnoho času a dopadnete špatně, pane Jagodine. Špatněji a bez naší viny. Vy ovšem budete říkat, že jsme pitomci, a naše pověst dozná úhony. Tomu chceme zabránit.“

Podíval se na hodinky. „Deset minutoček. Ptejte se.“

„Byl jste už ženatý?“

Povzdechl si. „Jistě. Nejsem přece trubec. Nebo jak vy říkáte stařecový mladík.“

„Starý mládenec,“ opravil jsem ho.

„Da. Byl jsem ženatý tam u nás. Ženil jsem se mladý. Znáte to, láska, oči zalepený.“

„Zaslepený.“

„Vsjo ravno. Prostě se ukázalo, že Natalie není žena pro mne. Taky začala být moc tlustá.“ Představil jsem si klasickou ruskou báryšnu z nějakého újezdního městečka, obtíženou zlatými řetězy a prsteny, v šatech z Paříže, které na ní vypadají směšně. Jagodin se pohyboval v prostředí, kde je výměna původních manželek za mladé atraktivní modely téměř nutností. Nic proti tomu: on i jeho báryšna mi jsou lhostejní, v lásce je nemám. Stejně jako Simonu Klápštovou mě v Jagodinově případě zajímají pouze jeho peníze.

„Kdy jste se rozvedl?“

„Před třema rokama.“

„A teprve teď jste zatoužil po pohodě manželství?“

Jagodin dlouze povzdechl. Pokýval hlavou, sevřel rty a díval se před sebe.

„Zkusil jsem to sám. Byla to jedna z našich sekretářek. Češka. Moc pěkná.“

Ani nemusel pokračovat. Tuhle story jsem znal z paměti.

„Odrbala vás?“ zeptal jsem se přívětivě. Doufám, že se tak stalo.

„Jak odrbala?“

„Připravila o peníze.“

„To snad... jestli myslíte, že mě okradla, to ne. To by si nedovolila. Jagodina ještě nikdo nikdy neokrad. Kdo by to zkusil, poznal by...“ Sevřel pěsti. Jo, poznal by, jak je na dně Orlické přehrady studená voda. „Já na ni byl hodný. Žena, kterou ljubim, má ode mě všechno. Měla perziánový a norkový kožich, briliantové prsteny, měla kabriolet Smart, pak i krásný malý byteček jen pro nás dva...“

„Kolik jí bylo?“ přerušil jsem ho. Ani jsem nepočítal, co ho to stálo. Jistě na to má. Lidé z bývalého Sovětského svazu se u nás dělí na tři kategorie: lopaty, kriminální živly a velmi bohaté podnikatele. Soudruh Jagodin do prvních dvou skupin už na první pohled nepatřil. Snad byl gangster, ale s legálním krytím.

„Dvacet dva. Druzjá mi říkali, že jsem durak. Že bych ji měl jenom...“ přimhouřil oko.

„Mít jako milenku. Vydržovat si ji.“

„Da. Jenomže já se chtěl ženit. Já chci rodinu. Děti.“

„Nemáte děti?“

„Da. Děvušku. S Natalií. Studuje v Americe. Práva. Bude advokát. Advokáti vydělávají moc a moc peněz. A je to jistota a klidný zaměstnání.“

Chtěl jsem mu říct, že i já jsem právník a že jsem za celý svůj život po promoci žádný klid, natož jistotu nepoznal, Jagodin měl ale na mysli dozajista zcela jiné právníky, nežli jsem já.

„Tak proč jste se s tou mladou Češku neoženil?“ zeptal jsem se.

Opět našpulil rty. „Urází mě to,“ řekl potom. „To je jako u výslechu. Co si dovolujete?“ zařval najednou. „Kdo myslíte, že jsem? Já jsem zákazník, já jsem pán! Já něco chci, tak to koukejte udělat a přestaňte mě urážet! Víte, koho urážíte?“ podíval se mi do očí a zvedl se. „Čelověka!“ Udeřil se do prsou, až to zadunělo. „Čelověka urážíte. Moji duši znásilňujete!“

Bylo to jak z klasického ruského dramatu. Zbývalo jen, aby mi plivl do tváře a pak mi na čelo připlácl tisícikorunu.

„Posadte se, pane Jagodine,“ řekl jsem mírně. „Nejste u žádného výslechu. Jste u psychologa. Studoval jsem psychologii na Karlově univerzitě, mám doktorát. Věřte, že tenhle rozhovor je jen ve vašem zájmu. Je to, jako kdybyste byl u zpovědi. Jsem vázán tajemstvím stejně jako

kněz. Proto si přede mnou můžete vylít duši, ulevit si, říct mně věci, které byste neprozradil ani nejlepšímu kamarádovi.“

Chvilí na mě koukal, pak se opět posadil. „Já jsem chytrý. Moc chytrý. Jsem dobrý podnikatel. Ale na ženy mám smůlu. Ony jsou chytřejší. Proto se obracím na vás. Jestli mě ta žena podvede, tak si to vyřídím s vámi.“

„Jak vás podvedla ta vaše přítelkyně?“ zeptal jsem se. „Narazila si někoho mladšího?“

„Jak to víte?“ vyjelo z něj.

„Stává se to. Velmi zaměstnaným pánům ve vašich letech se to stává zcela běžně, tak nad tím nemusíte truchlit. Pořídit si mladou milenku s sebou vždycky nese riziko. Vás baví nejspíš tenis.“

„Golf,“ řekl. „Golf je moc dobrý pro byznys. Každý týden hraju o víkendu v Karlových Varech. Mám tam hotel.“

„No vidíte, jenže dvaadvacetileté děvče nechce hrát golf, chce se bavit na diskotéce. Chce do rána tančit. Chce být obdivována a sváděna mladými muži, kteří nemají plnou hlavu starostí o podnik, chápete?“

„Da. Už chápu. Ona mi to vysvětlila.“

„Řekla vám to, co já?“

Zavrtěl hlavou. „To ne. Ona mi nic neřekla. Prostě zmizela s prstenama, kožichama, autíčkem a peněžma, co jsem jí dával. Je v Itálii. S takovým...“ skoro si odplivl a vychrlil proud ruských nadávek, z nichž jsem porozuměl jen slovům „sabaka“ a „blát“, což je ruský ekvivalent jaderného staročeského kurva.

„Pane Jagodine, jak jistě víte, za každou informaci, za každé poznání se platí. Vy jste poznal, že mladičká milenka a zralá žena, se kterou lze založit rodinu, je rozdíl. Já zase z našeho pohovoru pochopil, že vy potřebujete partnerku ve věku, kdy už má rozum a ocení vaše hodnoty a přednosti, a přitom bude reprezentativní a na úrovni. Abyste se za ni nestyděl, ale taky ji nemusel hlídat s nabitou pistolí. Je to tak?“

Přikývl.

Zatvářil jsem se přemýšlivě. Pak jsem zapnul počítač a otevřel složku s fotografiemi našich zákazníků. Jagodin na monitor neviděl, tak jen upřeně pozoroval můj obličej. Hrál jsem, jak nejlépe dovedu. Jednou jsem přimhouřil oko, pak se ušklíbl, jednou jsem dokonce s odporem potřásl hlavou.

Vypnul jsem monitor, zaklonil se do opěradla, sepnul dlaně, jako kdybych se chtěl modlit, a pár vteřin jsem mlčel. „Mno, pane inženýre, myslím, že vaše záležitost má řešení. Žena, kterou hledáte a kterou vám můžeme zcela odpovědně doporučit, je v našem nabídkovém katalogu pouze jedna. Chápu, že to není výběr, jaký jste si možná představoval,

ale...“ Zvedl jsem sluchátko telefonu, chvíli počkal a pak jsem řekl: „Složka dvě stě padesát katalogu římská čtyři.“ Telefon byl samozřejmě hluchý. Zato byl zapnutý odposlech a Bony celou dobu slyšel, jak si mi soudruh Jagodin vylévá srdce.

Vstal jsem. „Slova jsou zbytečná. Pojd'te, prosím, se mnou.“

Bony seděl za svým obrovským stolem, na kterém měl pouze růžové desky s namalovaným krajkovým okrajem. V nich, jak jsem věděl, byly stejné fotografie, jaké jsem měl ve své složce já: jen text, který je provázal, byl podstatně zhuštěnější na základní informace o dané osobě.

Kancelář byla na rozdíl od mé, vymalované světle okrovou barvou, potažena tapetami s jemným květinovým vzorem. Závěsy na oknech měly barvu šampaňského. V místnosti bylo přítmí, v rohu proto svítila velká stojací lampa s pergamenovým stínidlem. Na zdech visely reprodukce klasických obrazů s milostnými motivy v honosných rámech. Výtvarný styl končil impresionismem: účelem bylo navodit přívětivou komorní atmosféru a nepopudit odpůrce malířské moderny. Z ukrytých reproduktorů se tlumeně linula náladová hudba. Podlahu pokrýval pravý peršan za padesát tisíc korun. Nábytek byl secesní. Jediným rušivým momentem v místnosti by mohl být sám Bony: protože však trůnil na vysokém křesle s ukrytou stupačkou, na kterou se postavil vždy, když se vítal nebo loučil se zákazníkem, působil méně skřetovitě nežli normálně.

Bony vstal a napřáhl k Jagodinovi ruku. „Vítám vás, pane inženýre. Učinil jste dobře, že využíváte služeb Bezpečného přístavu. Už teď vím, že se zařadíte mezi tisíce těch, kteří zde, v této místnosti, zahájili nový, šťastný život.“ Posadil se a vladařským gestem ukázal na křesílko naproti jeho stolu. Jagodin usedl.

„Hodně štěstí,“ naklonil jsem se k němu. „Předávám vás do rukou, které by mnozí rádi pozlatili.“

Otočil jsem se a vypochoďoval ze dveří. Ve své kanceláři jsem ze zásuvky vytáhl dalekohled a postavil se oknu. Zakrývala mě záclona, ale na předeek volva zaparkovaného před domem jsem viděl. Zapsal jsem si espézetku a posadil se k telefonu. „Můžeš mluvit?“ zeptal jsem se, když se ve sluchátku ozval mužský hlas.

„O co jde?“ Hlas patřil mému známému z dopravního inspektorátu. Kdysi dávno, hned po studiích na právnické fakultě, jsem pracoval u Veřejné bezpečnosti. Na kriminálce. Potom mě vyhodili a zavřeli, protože jsem v zápalu boje proti svým zkorumpovaným soudruhům ve zbrani zapomněl, že meze zákona platí i pro mne. Pak jsem se dal na soukromou dráhu: o bývalé esenbáky, navíc se škraloupem, neměla policie

demokratického státu zájem. A já zase neměl žaludek na to, co se na vnitru dělo. Nakonec jsem se dvěma bývalými policajty, kteří měli podobně slabé žaludky, spoluvlastnil velkou detektivní agenturu. Rozešli jsme se, protože „v zájmu věci“ na mě ušili boudu a dali mi padáka pro porušení etických a nevím ještě jakých norem. Netušil jsem, že to je jenom hra, a dost se mě to dotklo. Tak jsem dal výpověď a na rozdíl od nich jsem to myslel smrtelně vážně. Odstupné a to, co jsem na onom posledním případu vydělal, mi umožnilo jít do holportu s Bonym. Měl jsem už detektivní práce plné zuby a chtěl jsem za minulostí udělat tlustou čáru. Role psychologa a právního poradce ve věcech manželských mi připadala dost poklidná. Jenže i dohazovači někdy potřebují využít služeb policie a detektivních agentur.

„Chci zjistit, komu patří Volvo S 80 státní poznávací značky...“ nadiktoval jsem číslo. „A taky adresu, jestli je to možný.“

„Cinknu ti za pět minut,“ slíbil můj kontakt.

Telefon zazvonil o minutu dřív. „Vůz je psaný na firmu East Diamond Comp., Štefánikova ulice, Praha 5.“ Přidal ještě číslo popisné, já mu poděkoval a připsal jsem pětistovku na jeho účet. Pak jsem na internetu v telefonním seznamu vyhledal číslo East Diamond Comp. Po pátém zazvonění se ozval záznamník.

Hm. Tak to bychom měli. Našel jsem si stránky obchodního rejstříku. Předmětem činnosti East Diamond Comp. byl dovoz průmyslových diamantů. Sídlo odpovídalo adrese, kterou jsem dostal od svého informátora.

Moc jsem se toho nedozvěděl, ale škrábat mozek jsem si musel. Každá sňatková kancelář by se na takovéhle šetření vykašlala. Tak či onak zákazník nějakou korunu zaplatí, v pozitivním případě samozřejmě víc.

Jenže mně nedá pokoj moje policajtská povaha, zažrala se mi pod kůži a nic s tím nenadělám. Ne že bych Jagodinovi nedůvěřoval nebo ho podezíral z něčeho nekalého: jestli do Česka dováží surové diamanty pod záminkou, že se jedná o suroviny určené pro průmyslové použití, a pak je tady brousí a prodává jako brilianty, což znamená nemalý rozdíl v celních poplatcích, je to věc hospodářské kriminálky a ta mi může vlézt na záda. Taky si nemyslím, že by Jagodin chtěl Simonu zašantročit do nějakého arabského nevěstince - na to je poněkud ojetý model. Párkrát jsme tady měli podezřelé ksichty. Chtěli si za účelem seznámení vybrat podle fotek půvabné dívenky nad osmnáct let. Byli ochotni zaplatit dvojnásobný poplatek za adresu nebo telefonní kontakt. Bonyho, který kouká v první řadě na peníze a až potom opět na peníze, by snad oblaflí. Můj policajtský nos ale čichal čertovinu: slíbili jsme jim, že nejprve se našich klientek

zeptáme, jestli kontakt můžeme dát, a v případě, že budou souhlasit, tak jim za dva dny zavoláme na číslo, které nám nechají. Místo toho jsem se obrátil na detektivní agentury, se kterými spolupracujeme, a za dva dny jsme pánům zavolali, že mohou přijít, ale ať počítají s tím, že na ně bude čekat uvítací výbor z policie. Po třech takových pokusech se v podsvětí nejspíš rozšířilo, že zkoušet kupovat holky přes nás je riskantní. Takže máme od takových hovad pokoj.

Jagodin do žádné téhle kategorie nepatřil. Prostě jsem zvědavý. Když přijde zákazník, který se vymyká průměru, chci o něm vědět alespoň základní údaje.

Za dvacet minut se rozlétly dveře a do kanceláře vrazil Bony. Hubu měl roztaženou v širokém úsměvu a v ruce držel pětitisícovku. Když se kšeft podaří, je jak malé děcko před vánočním stromečkem.

„Šlo to jak po másle. Simonka mu padla do oka. Když jsem mu pustil video, jak v kuchyňce v zástěře smaží řízky a jak potom sedí v křesle a čte si knihu a poslouchá Mozarta, a když ji nakonec uviděl v plavkách ve fitcentru, skoro nadskakoval nadšením. Na zejtra jsem jim domluvil schůzku ve Slavii, aby to bylo trošku nóbl. Jestli ho Simona nespolkne i s chlupama, tak ať nežeru!“

Pokýval jsem hlavou a vzal mu z prstů pětitisícovku. „Pán platil keš?“

„To je záloha,“ řekl Bony hrdě. „Nechtěl ani potvrzení. Tohle stejně do výdajů nemůže dát. Takže čistý prachy, o kterých bernák nemá tušáka.“

„Jak se ti ten pán líbil?“ zeptal jsem se.

„Super,“ vzal mi Bony pětitisícovku a schoval do kapsy.

„Nemám na mysli jeho platební ochotu. Nepřipadá ti trošku divný, když se na nás obrátí člověk jeho kategorie? Mimochodem, víš, co dělá?“

„To mi je šuma fuk, může klidně prodávat čepice a matřjošky v Karlovce. Už jsme poskytli služby lidem, do kterých bych nikdy neřekl, že by seznamku potřebovali.“

Měl pravdu. Byli u nás už herci, zpěváci, podnikatelé i politici. Lidská duše je někdy pro lásku komplikovaná.

„Soudruh Jagodin obchoduje s diamanty,“ řekl jsem.

„No a co? A toho soudruha si odpust', já Rusáky sice miluju stejně jako ty, ale jednou ti to ulítne mimoděk od huby a bude po kšeftu. Zvlášť bejvalí bolševici jsou na to alergický. Budoucí paní Jagodinová dostane hezkej prsten s kamínkem a my můžeme Jagodinovi navrhnout, aby nám jeden takovej kamínek dal místo zbytku honoráře.“

„Jestli je vyčuranej, tak se už žádnej doplatek konat nebude. Řekne, že si s paní Simonou názorově nerozumějí a zapomene nám poslat svatební

oznámení. Ona nepochybně taky,“ věštil jsem chmurně. Už se to nejednou stalo. „Mně jde o něco jinýho. Mně Jagodin připadal trošku jako prostřáček. Přesněji jako člověk, který si na prostřáčka hraje. Obchodníci s diamanty většinou prostřáčkové nebývají.“

„To, milý Honzíku, je záležitost paní Simony,“ řekl Bony nekompromisně.

„Hele, Bony, já vím, že nerad utrácíš penízky, ale rád bych čistě pro klid svědomí zjistil o panu Jagodinovi víc, než nám napovídal sám.“

„Ježiši,“ zabědoval jak Harpagon, „kolik to bude stát?“

„Pětikilo,“ řekl jsem.

„To je deset procent z toho, co jsme pracně vydřeli.“

Pokrčil jsem rameny. V gruntu měl pravdu. Byl jsem hloupý, že jsem se mu vůbec o svém nápadu zmiňoval. „Asi máš pravdu, co nám je po Jagodinovi.“

„Máš něco?“ zeptal se Bony. „Myslím zakázku.“

„Až odpoledne.“

„Šťastný to člověk. Na mě čekají tři zákazníci. Někdy ani...,“ zarazil se, ale já věděl, co chce říct: Někdy ani nevím, na co tady jsi a proč se o zisk šábujeme.

Inu proto, milý Bony, že já do tvého sotva plkotajícího podniku investoval nemalou sumu, takže jsme měli na rozjezd. Ty jsi dodal know how a já peníze. Díky tomu jsme si mohli pronajmout slušné prostory u metra na Flóře, mohli jsme je zrekonstruovat, aby odpovídaly našim plánům, mohli jsme rozjet reklamní kampaň a přilákat zákazníky. Díky mně můžeme poskytovat kompletní služby od seznamky přes poradnu až po právnícké úkony spojené se sňatkem. V případě nutnosti nabízíme i diskrétní služby renomovaných detektivních kanceláří, jak stojí v našich reklamních materiálech. Detektivní agentury bývají drahé, takže v těch méně komplikovaných případech se v detektiva změnil sám spolujemitel JUDr. Jan Jareš. Zákazník to neví a nám jde celý zisk do kapsy.

Bony se podíval na hodinky. „Jdu makat. Štěstí klientů je mi nade vše. Ale kdybys měl kolem druhý čas, chtěl bych s tebou projednat jeden nápad, co mě dneska v noci napad.“

Metrem jsem sjel k Andělu, prodral se davy mířícími do obchodů a pustil se po Štefánikově ulici. Dům, ve kterém měla sídlo Jagodinova diamantová společnost, byl jen kousek od Anděla. Vůbec nevypadal luxusně, byl omšelý jako většina starých smíchovských budov, nově vypadaly jen zlatě a stříbrně se tvářící tabulky s názvy firem vedle vchodu. Napočítal jsem jich deset.

Vešel jsem dovnitř. East Diamond Comp. sídlila v prvním patře spolu s dalšími čtyřmi společnostmi. Na chodbě byly ještě troje dveře. Jak se tam všichni vešli? Zvenku měl barák spíše skromné rozměry.

Zazvonil jsem a pro případ, že by se objevil Jagodin osobně, měl jsem připravenou legendu: zapomněl jsem se ho zeptat, jestli rozvod s jeho první manželkou proběhl v Čechách, nebo v Rusku. Kdyby se začal podívat, proč se o to zajímám, vysvětlil bych mu, že se jedná o právní formalitu.

Ani po třetím dlouhém vyzvánění se uvnitř neozval sebemenší zvuk. Zato se za mémi zády otevřely dveře. Otočil jsem se.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem postarší ženu s holí a nákupní taškou na kolečkách. „Hledám tady lidi z firmy...,“ přečetl jsem namátkou jeden název na tabulce.

„Ty tady nejsou,“ řekl stařena. „V životě jsem tam nikoho neviděla.“ Šourala se ke schodům, ani se po mně neohlédla. O „nájemnících“ fiktivních kanceláří neměla valné mínění a o lidech, kteří se po nich shánějí, rovněž. „Vobčas dole někdo vybere schránku,“ utrousila na schodech.

Šel jsem za ní. V přízemí skutečně byla ve zdi poštovní přihrádka s vizitkami firem. Uvnitř jsem viděl pár letáků. Skutečná pošta zřejmě chodila na nějaký P.O. Box.

Nu, když nic jiného, mám alespoň jasnější představu o Východní diamantové. Nic protiprávního v tom není - ale semínko pochybnosti to do mozku zasít může.

Zazvonil mi mobil. „Honzo, mohl by ses vrátit?“ Bony.

„Co se děje? Spěchá to? Potřeboval jsem si vyřídit nějaké...“

„Mám tady zákazníka a je to práce pro tebe.“

2

Zákazník byla osoba s koketním kloboučkem, obtočeným fialovou stuhou. Měřila asi sto osmdesát centimetrů, pod nosem měla knírek, jaký by vzbudil závist maturanta, velké brýle v černé rohovinové obroučce, světle šedý kalhotový kostým, červenou blůzu a poprsí, jež by udrželo dva plné püllitry. Jestli jí nebylo nejmíň čtyřicet, tak budu muset navštívit očního lékaře.

„Paní Kolářová,“ ohlásil Bony, když mi ji přivedl do pracovny. Otočil se a byl pryč. Jenom jsem zahlédl výraz úlevy, který se na jeho tváři objevil, když za sebou zavíral.

„Račte se posadit, milostivá,“ pravil jsem kulantně. „Co pro vás mohu učinit? Ach, promiňte, nepředstavil jsem se. Doktor Jareš.“

„Pan Babka mě už informoval.“ Hlas měla přesně takový, jak jsem očekával: hluboký, ale trochu skřípavý.

„Takže - jaký máte problém, paní Kolářová?“

„Slečna, když už... Před dvěma měsíci jsem se tady přes vás seznámila s jedním pánem. Maminka sice vždycky říkala, že všechny seznamovací kanceláře jsou horší než loterie, ale já si myslela, že za zkoušku nic nedám. Totiž... že to není tak drahé.“ Podívala se na mne, jestli chápu, co tím myslí. Usmál jsem se a přikývl, je mi jasné, o co jde.

„Obávám se, že máti měla jako vždycky pravdu. Ještě že se toho chudák nedožila. Ten člověk se mi nějak nelíbí,“ oznámila a znělo to, jako by pronášela soudní verdikt nad nenapravitelným recidivistou.

„To se někdy stává,“ odpověděl jsem opatrně. „Tyhle záležitosti má sice na starosti můj kolega, ale pokud chcete, provedeme další výběr společně. Jen zavolám naší asistentce, aby přinesla katalogy... nebo můžeme nabídky probrat přes počítač. Někteří zákazníci dávají přednost monitoru, ovšem jiní zase klasickým snímkům,“ žvanil jsem a pozoroval ji. Tvář se jí stáhla do pohrdavého úsměšku a dvakrát cukla koutkem rtu. Trpělivost zřejmě nepatřila k jejím základním vlastnostem.

„Blbost,“ přerušila mě hřímavě. „Nemíním vyhazovat peníze. Koukněte, pane doktor, vy jste mi dohodili mužského. Já proti němu nic nemám. Vyhovoval by mi, oba jsme si padli do noty, aspoň si to myslím,“ dodala výhrůžně, třebaže dotyčný ji nemohl slyšet, „a já jenom chci, abyste napravili to, co jste zanedbali.“

Vytřeštil jsem na ni oči. „Napravili... to ho jako jdete reklamovat?“

„I tak by se to dalo nazvat, milý pane.“ Z kabely jen o trochu menší, nežli nosí pošťáci, vylovila krabičku spart. „Popelníčky tu máte, tak doufám, že vám nebude vadit, když si zapálím.“ Vyfoukla kouř. „Věci se mají takhle.“

Kdybych byl ješitnější, nežli jsem, mohl bych teď mít Bonyho s jeho lakotou na lopatě, mohl bych mu říct: vidíš, vidíš, jak je dobré být obezřetný, ostražitý, myslet dopředu a raději pustit chlup než potom majlant. Bony by mi ovšem odpověděl, že děláme jen to, co po nás zákazník žádá, a že tohle se může stát kdykoliv a komukoliv - i bez našeho přispění.

Prostě slečna Kolářová po dlouhém přebírání a vybírání spočinula zrakem na pánovi, kterého jsme vedli jako osobu toužící po manželství. Jmenuje se František Lysý, je mu padesát let, vdovec, děti dospělé. Vlastní družstevní byt jedna plus jedna v Řepích, protože původní čtyřpokojevý

vyměnil za dva, ten větší pro dceru. Je nákupčím ve firmě, která prodává náhradní díly. Jaké díly, k čemu - to ona neví.

„Já jsem učitelka hudby, chápete? Mě tyhle obchodní a technické záležitosti nezajímají. Učím housle, violu... prostě strunné nástroje. Vyučuji ve škole a mám své soukromé žáky,“ vysvětlila mi. „Mám slušný byt v centru, který jsem zdědila po mamince. Dům je ostatně můj. Takže jsem finančně zabezpečená. Nestarala jsem se proto o jeho příjmy, ale myslím, že úplně bez koruny není. Auto má služební, chodí slušně oblékaný a dá se o něm říct, že má na dnešní poměry uspokojivé vychování a vystupování.“

„V čem je tedy problém?“ zeptal jsem se. V počítači jsem si mezitím otevřel složku pana Lysého. Na rozdíl od jména měl vlasů ještě dostatek. Nosil pečlivou pěšinku, měl elegantní, pečlivě zastřiženou bradku a vůbec vypadal jako chlapík, za kterým se otočí nejedna žena. Ovdověl před čtyřmi lety. Má středoškolské vzdělání technického směru. Po novém sňatku touží proto, že mu chybí rodinné zázemí. Dával by ale přednost ženě zralého věku bez závazků. Na nové děti se už necítí. Ani ve mně by žádné podezření nevyvolal a taky bych jakékoliv prověřování jeho osoby považoval za vyhazování peněz.

„Mám podezření, že je teplej,“ pronesla Kolářová dramaticky a vyvalila na mne oči.

„Chcete říct, že je homosexuál?“ zeptal jsem se ohromeně. „Pokud je nám známo, byl léta ženatý, má dvě dospělé děti a... ostatně, kdyby opravdu měl tyhle sklony, proč by u nás hledal partnera opačného pohlaví?“

„Kvůli maskování,“ řekla Kolářová pohrdavě. „Ještě jste o tom neslyšel? To víte, že se neodvážil po vás chtít, abyste mu sehnali chlapečka!“

„Paní... pardon, slečno Kolářová,“ povzdechl jsem si. „Nežijeme v padesátých letech, kdy homosexualita byla trestná. Dnes se lidé s touto orientací neskrývají, právě naopak, takže homosexuálovi nebo lesbičce partnera klidně opatříme, ale jedná se spíš o výjimky. Oni se pohybují ve svém uzavřeném prostředí, řekl bych, že stále až ghettu, a vztahy mezi sebou navazují obvykle sami.“

„Tes!“ udělala Kolářová, jako by chtěla říct - co vy mi budete povídat! Asi měla své vyhraněné názory na okolní svět a nepochybuju, že ty názory jí vštípila paní matka.

„Nu dobrá, řekněme, že pan Lysý má homosexuální sklony, že je takříkajíc podobojí. Chápete, co tím myslím, že ano? Řada mužů a hlavně žen je takto orientována. Na tom není nic špatného, pokud ten pán ovšem plní v tradičním svazku svoji mužskou roli. Plní?“ zeptal jsem se.

Kolářová zrudla, nadechla se a pak dech vypustila s razancí přetopené lokomotivy. „Pane! Jsem počestná žena a mám přísné katolické vychování. Nic takového před sňatkem u mne nepřichází v úvahu.“

Napadlo mě, že kdybych byl na místě pana Lysého, nic takového by nepřicházelo v úvahu ani po sňatku, byť by našemu svazku manželskému poželhal sám pražský arcibiskup ve Svatovítské katedrále.

„Co po nás tedy, slečno Kolářová, chcete? Chápete snad, že my těžko můžeme prověřit, jestli je pan Lysý skutečně schopný heterosexuálních styků. Ostatně na základě čeho se domníváte, že je teplouš?“ zeptal jsem se na to, nač jsem se měl zeptat hned na začátku, a neztráčet s touhle potrhlou, pruderní a zastydlou pannou čas.

„Protože...“ nervózně se zachrula, zapálila si novou cigaretu a podívala se ke stropu. „Protože se o nic za celou dobu nepokusil,“ vyhrkla a odkašlala si.

Ach jo, teď měl být na mém místě Bony, aby se přestal domnívat, že беру peníze zadarmo. Zdá se, že budu muset zastat dvojroli: psychoanalytika a detektiva současně.

„Jestli vám dobře rozumím, pan Lysý se za celou dobu vaší známosti s vámi nepokoušel důvěrně sblížit?“

Přikývla. „Ani trošku,“ zapýřila se. „Ani... no, tak jak to vy chlapi děláte, když jste se ženou sami,“ hlesla.

„To je fakt podezřelé,“ řekl jsem zamyšleně. Podezřelé to skutečně bylo, ale jinak, než jak se staropanensky vychovaná slečna Kolářová domnívá. Proč si pan Lysý z naší široké nabídky vybral právě obstarožní, zcela asexuální ženskou? Že se ji nepokouší dostat do postele ještě před svatbou, že ji dokonce ani neohmatává - což dozajista měla slečna Kolářová na mysli - se dá pochopit. Jenže jak se z toho chce vykrotit po svatbě?

„Políbil vás aspoň?“ usmál jsem se na ni.

„Ne,“ řekla zasmušile.

Podrbal jsem se na hlavě. „Ale za to byste mu měla vlastně být vděčná, ne? Že vás před sňatkem šetří.“

„Co když mě bude šetřit i po svatbě?“

Vida, vlastně uvažuje jako já. Zrcadlo doma jistě má, takže ví, jak vypadá. Peněz má dost, a kdyby navštívila nějaký zkrášlovací salon, možná i plastického chirurga, aby jí vylepšil příliš velký nos, kdyby na sebe navěsila dobře vybrané modely, tak by se stala se svým činžákem a bankovním kontem velmi žádoucí.

Vlastně se už žádoucí stala: jenže teď jí vrtá hlavou, jestli pan Lysý nemá větší zájem o její peníze než o její duši a hlavně tělo. Tohle se ale neodvažuje říct, a tak si vymýšlí zastírací báchorku o Lysého údajně

homosexualitě. Kdybychom se bavili normálně jako dva známí, tak bych ji poslal do háje. Jenže ona je naše klientka a já si o ní můžu myslet, co chci, hlavně když zaplatí.

„Slečno Kolářová, to, co jste mi svěřila, je jediný projev zvláštních sklonů pana Lysého?“

Zavrtěla hlavou. „Kdepak. Já začala mít podezření, když se mi prořekl, že chodí každý týden aspoň jednou do sauny.“

„I jděte, na tom přece není nic špatného. Lékaři to doporučují a...“

„Povídal, že se mu tam moc líbí, že tam má kamarády!“ vykřikla. „Jsou tam jenom mužský, všichni nahatí, dokážu si představit, co se tam musí dít!“ Zase zrudla a funěla, jako kdyby vyběhla naráz tři patra.

„Myslíte, že si to umíte představit?“ řekl jsem jedovatě.

„Pane!“

„No, já jen, že jste říkala, že si to představit umíte. Já už párkrát v sauně byl a nepochybuju, že se mezi přítomnými jistě nějaký homosexuál nacházel, ale nikdy jsem si nevšiml, že by tam docházelo k nějakým intimnostem, natož k homosexuálním orgiím.“

Kolářová mlčela, zuby zaťaté. Pak chladně řekla: „Když jsme byli především na procházce v parku, tak si prohlížel děti, především kluky, a dva pohladil a dal jim žvýkačky. Říkal, že jsou hezcí chlapi. Moc nerada bych viděla třeba měsíc po svatbě jeho jméno v novinách a dozvěděla se, že ve svém bytě zneužíval děti. Takový skandál bych nepřežila.“

„Hm, uznávám, že něco takového by bylo opravdu nepříjemné. Jenže na druhou stranu nic z toho, co jste mi vyprávěla, ve mně žádné podezření nevzbuzuje.“

„Jednotlivě jistě ne,“ připustila a zatvářila se jako Sherlock Holmes, „jenže když si ty drobnosti poskládáte, uvidíte hodně podezřelý obraz.“ Podívala se mi do očí. „Pane doktore, chci, abyste pana Lysého důkladně prověřili. Jistě znáte nějakou detektivní kancelář, která se takovým záležitostem věnuje. Byla bych ráda, kdybyste s ní jednal a učinil objednávku tak, aby v té záležitosti moje jméno nefigurovalo.“

Vzala svoji pošťáčkou kabelu, otevřela ji a vytáhla peněženku. „Kolik to může stát?“

„Podle toho, kolik lidí budou muset nasadit a jak rychle to chcete vědět.“

„Maximálně do tří dnů. Když to bude o den dřív a ta informace bude opravdu věrohodná, zaplatím něco jako prémii. Kolik tedy potřebujete?“

„Šest tisíc. Případná prémie činí další dva tisíce.“

Položila na stůl tři dvoutisícovky. „Spojení na mne máte.“ Najednou zamrkala, sundala si brýle a krajkovým kapesníčkem si opatrně otřela oči. „Můj osud a štěstí je teď ve vašich rukách,“ pronesla melodramaticky.

„Ty to chceš fakticky zadat nějakým kliftonům?“ rozčiloval se Bony. „Shrábnou to komplet a my z těch prašulí nevidíme ani vorla. Tcs, šest kolíků, předtím pět litrů od toho Rusáka, to je jedenáct papouchů, k tomu čtyři tisíce dnešní vejvar z drobných kšeftů... Hele, dvacet táců za den, to nebylo špatný. Kdybysme měli takovou tržbu denně, tak...“

„Tak by to dělalo skoro půl milionu měsíčně,“ řekl jsem.

„Jo. Šest melounů ročně.“ Bony zavřel oči a zasnul se. Faktem je, že náš roční obrat je přibližně poloviční. Z toho se ovšem musí odečíst plat asistentky, nájem, elektřinu, nutnou režii. Pro nás dva zbývá tak polovina. Nějakých sedm set tisíc ročně pro každého. Na vilu to není, ale jak říkám, na chleba s máslem si vyděláme.

„Uděláme to jinak,“ řekl jsem. „Já z toho vezmu tu pětistovku pro mého informátora u policie a šetření provedu sám. Souhlasíš?“

„Bezva,“ Bony vyskočil a poklepal mi po rameni. „Beztak to je jenom plácnutí do vody. Ta babice je prostě praštěná. Koukej to skoulet tak, abysme na tom ještě něco trhli.“

„Chceš naznačit, že mám vyrazit další prachy z Lysého?“

„Prachy nesmrděj,“ poučil mě Bony.

Zakroutil jsem jakoby v údivu hlavou. „Mám pocit, že tvoje svědomí je dost pružné, milý společníku.“

„Na moje svědomí se vykašli. Takový luxus jsem si nikdy nemohl dovolit. Já se musel celej život otáčet, protože jsem se nenarodil se stříbrnou lžičkou v pusince. Ty snad jo?“

Lysý dvakrát nadšený nebyl. „Proč se mnou chcete mluvit? Já mám pocit, že tohle je moje soukromá věc, nemyslíte?“

„Jistě,“ souhlasil jsem. „Problém je ovšem v tom, že jste se s touhle soukromou záležitostí obrátil na nás a my za tuhle část vašeho soukromí cítíme jistou odpovědnost.“

Chvíli mlčel. „Chcete říct, že tady je nějaký zádrhel?“ Měl hluboce posazený hlas, alespoň v telefonu mi tak zněl. Mohl docela klidně udělat kariéru jako sborista v opeře nebo jako hlasatel zpráv v rozhlase.

„I tak se to dá nazvat. Byl bych rád, kdybychom se na chvíli mohli sejít a popovídat si.“

„Noo,“ protáhl, „v pět bych snad měl čas. Tak půl hodinky.“

„Chcete se zastavit u nás, nebo se sejdeme na neutrální půdě, třeba na pivu nebo v kavárně?“ zeptal jsem se.

„Radši v nějaký poklidný hospůdce.“ Zarazil se. „Jenže touhle dobou hospůdky poklidný nejsou.“

„Takže u nás? Kávu vám uvaříme taky.“

„Já na kafe nejsem.“

„Dostanete panáka.“

„Dobře. V pět.“

Měl na sobě trochu pomačkaný hnědý konfekční oblek, který mu moc neseseděl, tmavomodrou košili a nenápadnou kravatu, uzel si na ní uvázal nejspíš předloni a od té doby si ji každé ráno natahuje jako obojek. Kdyby své oblečení nazval montérkami, ani by nepřeháněl. Oblek bral coby nutnost a jako vdovec asi neměl nikoho, kdo by mu ho občas vyžehlil. Boty měl šněrovací, hnědé, nejspíš od Vietnamců. Jinak vypadal téměř stejně jako na té fotografii, co jsme měli v katalogu. Vlasy i bradku pečlivě přistřižené a upravené, zdál se být mladší, nežli ve skutečnosti byl. Kdyby mu milující žena koupila lépe střižený oblek, vybrala vkusnější kravatu a kvalitnější boty, byl by chlapík jak ze žurnálu.

„Jsem zde, pane,“ posadil se proti mně. Nezbytný kufřík, symbol úředníka, postavil na podlahu vedle sebe. „O co kráčí?“ Podíval se na hodinky, aby dal najevo, že nepřišel na tácky a že čas je drahý.

Tak jsem šel rovnou k věci. „Pane Lysý, vše, co se v téhle kanceláři projednává, je - jak jste sám řekl - přísně důvěrné. Proto bych rád, kdyby to zůstalo mezi námi.“

Pokrčil rameny. „Nejsem na drby. O co kráčí?“

„Byla za námi slečna Kolářová.“ Lysý nadzvedl obočí, ale nic neřekl. „Slečna Kolářová vyjádřila jisté znepokojení, pokud jde o vaše budoucí soužití.“

„Neměl bych otázky našeho případného budoucího soužití řešit spíše já s ní než s vámi?“ zeptal se uštěpačně. Několik vteřin jsem si ho upřeně prohlížel. Netvrdím, že komukoliv vidím do svědomí - v tomhle případě spíše do kalhot - a že jsem odborník přes homosexuály: toleruju je, ale nemám je v nějaké zvláštní lásce. Jejich praktiky ve mně vyvolávají nechuť, ale jsou to jejich praktiky, činí jim dobře, neboť každého vábí jeho neřest, a pokud nezneužívají chlapečky, můžou si v posteli nebo ve křoví dělat, co chtějí. Přesto se domnívám, že bukvice poznám. Přesněji řečeno poznám, kdo bukvice není. Lysý na teplouše nevypadal. Ale mohl jsem se mýlit. Pokud je bisexuál a svůj druhý sklon před manželkou a dětmi desíletí skrýval, naučil se přetvařovat. Jenže proč by teď, když je volný, nedal průchod svým vášním a chtěl opět lézt do chomoutu? Že by opravdu jen proto, aby mu měl kdo prát ponožky a žehlit košile a vyvářet nedělní obědy: a že by si proto záměrně za partnerku vybral ženu, která se na první pohled zdá být asexuální?

„Podívejte se, pane Lysý, slečna Kolářová vyjádřila podezření, že cosi s vámi není v pořádku.“

Neuhnul pohledem, jen řekl: „Čekám.“

„Slečna Kolářová se domnívá, že jste homosexuál,“ dodal jsem tiše.

„Teď bych měl vstát, jednu vám natáhnout a vypadnout,“ řekl Lysý. „Já se s vámi ale prát nechci. Jednak jste mladší a občas chodíte do posilovny. Hned jak jste se zmínil o slečně Kolářové, čekal jsem, že se z toho vyvrbí něco maličko šíleného. Ale že to bude až taková pitomost, to mě nenapadlo ani ve snu. Dobrá, už jste to nakouzl, tak vám naleju čistýho vína. Nerad bych, abyste si o mně myslel to, co vám slečna Kolářová nakukala.“

Tak především - buzerant opravdu nejsem! Jenomže jsem taky nikdy nebyl a vzhledem k mému věku a některým chorobám už dnes nemohu být sexuální maniak. Vybral jsem si z vaší nabídky slečnu Kolářovou proto, že mám rád hudbu. A taky z toho prvního důvodu. Předpokládal jsem, že když zůstala starou pannou do takového věku, bude mít jiné, oduševnělejší zájmy a nebude jí vadit, když postelové záležitosti pověším víceméně na hřebíček.“

Odmlčel se a pak se zeptal, jestli jsem tu nabídku panáka v telefonu myslel vážně. Že by si ho dal.

„Věci, pane doktore, se mají následovně,“ pokračoval, když do sebe hodil skleničku koňaku. „Se slečnou Kolářovou jsme se poprvé sešli v kavárně. Působila na mne velice vzdělaně a sympaticky. Hovořili jsme převážně o hudbě, o malířství... prostě o umění. Já trochu hraju na housle a klavír. Slečna Kolářová se zmínila, že doma má po otci vzácné koncertní křídlo. Steinway, jestli vám to něco říká.“

Přikývl jsem, že říká.

„Já jsem si povzdechl, že mým celoživotním snem je jednou si na takovém nástroji zahrát, a slečna Kolářová mě pozvala na druhý den k sobě. Na sedmou, že do šesti učí. Tak jsem tam šel. S květinou, samozřejmě.“

„A lahví dobrého vína...“ zasmál jsem se. Lysý se na mne uraženě podíval.

„Pane doktore, já nejsem žádný opilec, alkoholu skutečně holduju jen výjimečně a slečna Kolářová mi prozradila, že si dává malou sklenku dezertního vína jen dvakrát třikrát do roka při zvláštních příležitostech. Přinesl jsem jí bonboniéru. Mozarta, to jsou takové ty rakouské čokoládové koule. Připadlo mi to symbolické. Mozart... rozumíte.“

„Ano. Zahrál jste si na klavír?“

„Zahrál.“ Odvrátil hlavu. „To, co se stalo potom... já... opravdu předpokládám, že tenhle náš rozhovor zůstane jen mezi námi.“

„Už jsem vás ujistil, že je to stejné, jako kdybyste seděl v ordinaci. Nebo v kanceláři u advokáta.“

„Tak dobře. Prostě posadili jsme se na gauč, slečna Kolářová přinesla album, že mi ukáže rodinné fotografie. Jenže místo toho se na mne doslova vrhla a...“

„Chcete říct, že ta dáma vás...“

„Ano,“ zašeptal. „V podstatě mě znásilnila.“

„Vida,“ řekl jsem po chvíli ticha. „A já bych přísahal, že to je bigotně pruderní panna.“

„Panna!“ vykřikl Lysý. „Pane doktore, to je nadržená nymfomanka. Bože, co ta po mně požadovala! A co při tom říkala, nikdy bych netušil, že dáma jako ona takové výrazy vůbec může znát.“ Vytáhl kapesník a otřel si pot z čela. „Držela mě tam do noci, nabízela mi nějaké tyhle...“

„Afrodiziaka,“ napověděl jsem mu.

„Taky. Hlavně ale viagru. Musel jsem se vymluvit, že mám slabé srdce a že mě lékař varoval, abych to bez důkladného vyšetření nepoužíval. Nakonec jsem jí musel slíbit, že doktora opravdu navštívím a nechám si viagru předepsat. A že druhý den přijdu zase. Že si mě udělá... to je, prosím, její výraz, zatím i bez viagry.“

Ajta krajta, to se nám slečna Kolářová pěkně vybarvila! Vzpomněl jsem si, že mi už několik přítelkyň při různých příležitostech řeklo, že o ženách, přesněji řečeno o jejich psychice, toho moc nevím. Věřím, že mě dokáže ošálit málokterý muž, ale obávám se, že to svede téměř každá žena. Utěšuje mě jen to, že něžnému pohlaví skočí na lep devadesát procent chlapů. Těch zbývajících deset procent jsou homosexuálové a eunuchové.

„Přišel jste?“ zeptal jsem se Lysého.

Smutně přikývl. „Připadalo by mi jako zbabělost, kdybych k ní nešel. Jenže jsem z toho měl dopředu trauma.“

„Chápu,“ řekl jsem rychle. „Ujišťuju vás, že i když jsem mladší, měl bych stejné potíže.“

Lysý mávl rukou. „Já to vyřešil. Víím, že kamarádi mi vždycky tvrdili, že to chce dát si dopředu trochu nějakého dobrého alkoholu. Tak jsem s sebou vzal šampaňské. Trochu mi to opravdu pomohlo, jenomže já pochopil, že i kdybych si pořídil tu viagru... mezi námi, já Kolářové lhal, protože srdce mám úplně v pořádku... tak by to bylo šílené. Ta žena je naprosto nenasytná. A... já nechápu, jak přišla k těm praktikám. K věcem, které používá. Má jich celý arzenál.“

„Afrodiziak?“ zeptal jsem se poněkud zmateně.

Lysý zrozpačitěl. „Ne. Takových těch pomůcek pro ženy i pro muže.“ Zamnul si prsty a pak si dlaně otřel o sako. Podíval se na sklenku. Natáhl jsem se pro láhev, abych mu ještě nalil koňak, ale zavrtěl hlavou.

„Myslíte robertky? Jako vibrátory?“ pochopil jsem.

„Jo. A pro mne měla...“

„Vakuovou pumpu.“ Začínalo to být zajímavé. Slečna Kolářová rozhodně není konfekční typ a delší posezení s odborníkem, nejlépe sexuologem, by si zasloužila. Jenže proč? Aby si specialista na sexuální úchylinky rozšířil své obzory a udělal si pár stránek poznámek, které použije v odborné studii? Co mu je po tom, že dáma, která žila desítky let pod dohledem úzkoprsé matky, konečně může pustit své libido z uzdy na žírné pastviny? Chová se docela přirozeně. Chce dohnat, co jí bylo dlouho zapovězeno.

„Víte, já jsem normální mužský,“ řekl Lysý. „Byl jsem ženatý a měl jsem i několik známostí. Chápete, ne?“

„Kolik?“ vylítlo ze mne čistě ze zvědavosti.

Lysý se zamračil. „Po tom vám nic není, ale celkem tři.“

„Před, nebo během manželství?“

„Krucinál, jsem snad u zpovědi?“ Teď se naštvál, nebo se tak aspoň tvářil. Když jsem nereagoval, zamumlal, že měl poměr celkem se čtyřmi ženami. „Ta první, to bylo na vojně. Pak jsem byl věrný manželce. Věřte mi to, v těch dnešních poměrech to asi zní jako pohádka, ale já jí ani jednou nezahnul. Pak před dvěma lety a teď s ní.“

„Se slečnou Kolářovou.“

„Jo. Nejsem žádný rekordman, ale taky žádný mnich, takže si myslím, že poznám, jestli je ženská normální, anebo ujetá nymfomanka. Asi byla moc dlouho držaná zkrátka a teď své sexuální fantazie chtěla uskutečňovat,“ zatvářil se moudře.

„Tohle všechno je pěkné, pane Lysý, mně jenom nejde do hlavy, proč o vás slečna Kolářová začala tvrdit, že máte ony zvláštní sklony?“

Lysý se zachrul. „Víte, jestli to není tím, že jsem se od té doby začal vyhýbat návštěvám u ní. A k sobě jsem ji taky nezval. Scházíme se v parku, byli jsme na koncertu, zajdeme do kavárny nebo do cukrárny. Já z ní prostě dostal strach. Já...“ zase se zavrtěl a podíval se stranou. „Tohle bych vám asi opravdu neměl říkat, rozumíte, může to být jenom ošklivý drb, ale já si všiml, že pokud jde o ty její soukromé žáky, co k ní docházejí do bytu, tak to jsou většinou kluci. Tedy... tak čtrnáctiletý, šestnáctiletý mladíci.“

„Óóó!“ udělal jsem. „Hlídal jste snad přede dveřmi?“

„No dovolte! Sama mi ukazovala album svých žáků. Z osmdesáti procent to jsou kloučkové. Opravdu bych si nedovolil podezírat ji z toho, že... ale jen pánbůh ví, co se tam za zavřenými dveřmi může dít, když na ni přijde chtíč.“

Zamyslel jsem se. Zastáncem a propagátorem pohlavní čistoty před svatbou nejsem, každému mladíkovi udělá jen dobře, když otře parůžek zavčasu a když se v mládí naučí všechno, co se mu později bude hodit, ale těm mladičkým kadetům, těm adeptům sexu bych přál trochu přitažlivější učitelku. Ačkoliv... teorie je šedivá a zelená se jen strom života.

„Pane Lysý,“ vstal jsem, abych se prošel po kanceláři, protože se mi při chůzi s rukama za zadkem lépe přemýšlí a hovoří. „Co jste mi diskrétně sdělil, je dost vážná záležitost a nedovedu si představit, jak byste... ehm, prostě jak byste řešil společné soužití, zvláště když mezi vámi bude kromě její náruživosti, která je pro vás poněkud únavná, ležet ještě vzájemné podezření, že ten druhý dává přednost nestandardním praktikám,“ řekl jsem kulantně. Je to ale komická dvojka! Stárnoucí masojedka si narazí postaršího, silně konvenčního chlapíka, který by nejradši vysedával na koncertech, v cukrárně, a kdyby měl projevit nějakou náruživost, tak jedině při sbírání známek nebo krmení holubů. Stárnoucí vdovec z nabídky stovek a stovek žen toužících po klidném manželství se starším pánem bez závazků a se smyslem pro rodinný život zvolí o nějakých patnáct let mladší starou pannu, protože se domnívá, že když byla přísně vychována matičkou, tak se z ní stala jeptiška, kterou zajímá jen hudba a manželovo tělesné blaho: tělesností on má ovšem na mysli vše kromě těch směšných a pro něj už únavných pohybů v posteli.

„Co chcete dělat?“ zeptal jsem se. „Mimochodem, slečna Kolářová přišla na svoji scestnou ideu i proto, že chodíte do parních lázní, kde se povalujete s houfem nahých chlapů, podle ní téměř výhradně homosexuálů.“

„Blbost,“ zamumlal, „ty lázně a saunu jsem si vymyslel, abych měl nějakou další výmluvu a nemusel večer k babě.“

„Nebylo by jednodušší,“ řekl jsem opatrně, „kdybyste z téhle záležitosti vycouval? Pozor!“ zvedl jsem ukazováček, „já vás k tomu nevyzývám. My dáváme páry dohromady, nejsme placeni za to, abychom je vyzývali k rozchodu. Možná by vám mohlo přijít na mysl, že by to pro nás bylo finančně výhodné, protože byste se na nás obrátili oba znovu, abychom vám našli vhodnějšího partnera, ale tohle vskutku naše filozofie není. Já se vás jenom ptám, jak vy na celou věc nahlížíte.“

Posadil jsem se ke stolu a teď pro změnu vstal Lysý a jako já se prošel sem a tam. „Myslel jsem na to, samozřejmě že myslel,“ řekl nešťastně. „Já

vím, že to zní odporně, ale jsem v těžké situaci. V naší firmě bude probíhat reorganizace, jak se říká hezčím slovem propouštění. Dostali jsme se do odbytových a finančních potíží, konkurence je tvrdá a my na ni přestáváme stačit. Je mi jasné, že první půjdou lidi jako já. Ti starší. Co už nejsou schopní takového nasazení. Pár korun v punčoše mám,“ zasmál se smutně, „jenomže to by mi stačilo jen na chvíli. A že bych našel místo... snad jedině nějakého nočního hlídače. Člověka v mém věku nikdo nechce. Co mi jsou platné zkušenosti a kontakty, když už nevydržím makat naplno dvanáct hodin denně, v případě nutnosti i přes víkendy. A Kolářová...“ upřel na mne pohled unaveného psa.

„Má peníze,“ řekl jsem za něj.

Lysý přikývl. „Je to zřejmě hanebnost, ale připadlo mi to lepší než jít žebrot k dětem, aby se o tátu postaraly. To bývávalo zvykem dřív, hodně dávno. Dneska se mají mladí co ohánět, aby sami vyšli. Taková je pravda a teď mi porad'te, co mám dělat. Jak z toho ven?“

„Jsou dvě možnosti.“

„Tenhle fór jsem už slyšel,“ zahučel.

„Jsou dvě možnosti,“ nenechal jsem se přerušit. „Já slečně Kolářové oznámím, že se podle našeho zjištění vaše homosexuální sklony potvrdily, a ona vás sama pustí jak horký brambor, protože je tak heterosexuálně založená, že muže, kteří ji z jejího hlediska okrádají o použitelné chlapy, ze srdce nenávidí.“

Lysý vyskočil a zamával rukama. „Ne! Za prvé to není pravda a za druhý by mě ta baba byla schopná pomlouvat. Kdyby se to dozvěděl někdo ze známých nebo dokonce děti...“ Hrůzou se doslova roztřásl.

„Myslel jsem si to. Takže jí nalijeme čistého vína. Homosexuál nejste a nikdy jste nebyl. Pokud máte potíže s potencí, tak si to musíte vyřešit sám, my jsme takovéhle záležitosti nezjišťovali. Soukromě vám můžu poradit, abyste navštívil sexuologa. Já jsem jenom psycholog.“

„Vy mi tedy navrhuje, abych si pořídil viagru, vždycky při tom zavřel oči, zacpal si špuntama uši a myslel na svoji budoucnost?“ smutně pokýval hlavou.

„Ne. Můžete ji vykvindovat. Mimochodem, něco takového, co jste říkal, doporučovaly viktoriánské Angličanky svým dcerám před svatební nocí. Jenže ty jim radily, aby při tom myslely na Anglii. Jestli ale vztah se slečnou Kolářovou chcete skutečně z ekonomických důvodů dovést až k oltáři, pak bych na vašem místě... Máte video?“

„Jo. Dostal jsem ho od zeťáka, kupovali si nový, modernější. Já teda na ty pitomosti, co jsou na kazetách, moc nejsem, ale pár slušných filmů z televize jsem si nahrál. Proč?“

„Máte doma pornokazety?“

„No dovolte!“ Myslel jsem, že po mně plivne.

„Nečilte se. To byste se divil, kolik velice slušných lidí si doma porno pouští. Jděte se zeptat kteréhokoliv renomovaného sexuologa a každý vám potvrdí, že na tom není vůbec nic špatného, a tuhle stimulaci vřele doporučují zvláště letitým manželským párům. A kromě toho tam běžně uvidíte praktiky, které vás u slečny Kolářové tak iritovaly. Já bych se vsadil, že ona bude mít docela slušnou sbírku pornokazet a možná i časopisů. Jestli má a používá vibrátor...“

„Několik,“ řekl Lysý temně.

„Tak bude mít i hejbáky.“

„Cože?“

„Pornáče. Videokazetám s pornem se říká hejbák, protože ti figuranti se tam na rozdíl od fotek v pornočasopisech hýbají. Nějaký takový časopis, ale spíše s textem než jenom s fotografiemi, bych vám taky doporučoval.“

„A co s tím budu dělat?“ zeptal se ironicky.

„Podněcovat fantazii. A vyberte si nějaké pořádné čuňárny, protože pak vám budou požadavky a praktiky slečny Kolářové připadat normální, až umírněné.“

Lysému opět tekly po čele kapičky potu, ale už se je nenamáhal setřít a upřeně mě pozoroval, jako bych byl nějaké exotické zvíře. „Víte, pane doktore, kdybyste nevypadal tak seriózně, myslel bych si, že jste buď úchyl, nebo si ze mne děláte srandu.“

„Nedělám si z vás srandu. Radím vám to docela vážně. Nejste jediný pán, který tady seděl s podobnými problémy. Ti, kteří mě poslechli, mi nakonec přišli poděkovat.“

„I kdybych vás chtěl poslechnout,“ odkašlal si, jako kdyby měl sucho v krku, „má to jeden drobný háček. Žádné takové prasečiny, jak už jsem předeslal, nevlastním. A nedovedu si dost dobře představit, že půjdu do sexshopu nebo do trafiky, kde se tyhle prasárny prodávají, a tam docela vážně nějaký holce za pultem řeknu, že bych chtěl skupinové orgie a sadomasochistické hry na videu a v časopisu.“

„Té prodavače, pokud by tam prodavačka byla, někde jsou i prodavači, bude úplně lhostejné, co si kupujete. Když si budete přát španělské mušky, prodá vám španělské mušky. Když vakuovou pumpu, dostanete pumpu. Když vibrátor, zeptá se maximálně na rozměr. Ona se tím živí a je naprosto otrlá.“

„Jenže já ne!“ zařval Lysý a vyskočil. „V životě jsem si nic takového nekupoval a...“

„Kde jste si kupoval prezervativy? Nebo jste je nikdy doma nepoužíval?“

Zrudnul. „Kupovala je manželka. V drogérce, jinde se tenkrát nevedly. Prodávaly tam jenom ženský a já bych...“

„Se styděl. Nic si z toho nedělejte, já se styděl taky, a když došlo na lámání chleba, zašla pro ně moje přítelkyně. Přestal jsem se stydět, když přede mnou u pokladny...,“ zamyslel jsem se. „Poslyšte, nebylo to zvláštní, že za totáče měli prezervativy jenom u pokladny, takže si o ně člověk musel pokladní říct a ona mu je před očima všech dala do sáčku? Možná v tom byl nějaký úmysl, třeba se režim tímhle způsobem snažil o zvýšení porodnosti.“

Lysý měl ale dál zatvrzelé oko. Svíral rty a bylo mi jasné, že tenhle pán do žádného sexshopu nepůjde, natož aby si vybíral obsah hejbáků.

„Dobrá, nebudu vás nutit, abyste naráz prolomil letité předsudky. Není nutné trpět v prodejně. Stačí si koupit nějaký inzertní časopis a najdete tam rubriky s nabídkami těchto věcí. Podívejte se.“ Ze zásuvky jsem jedno takové periodikum vytáhl a nalistoval příslušnou rubriku. „Tady to je. Porno kazety, DVD, erotické karty, uzamykatelná pouta, pásy cudnosti, perverze všeho druhu... všehochuť, až oko přechází.“

„Nemám chuť korespondovat s nějakým uslintaným nechutným individuem, které se živí výrobou a prodejem snímků lidských pohlavních orgánů a chtíčů,“ zahřimal Lysý hlasem fanatického kazatele, který vyhlašuje klatbu nad celým světem.

Tak jsem se zvedl. „Pane Lysý, kousek odsud je bazar, kde tyhle filmy i časopisy vedou. Já tam s vámi zajdu, vy počkáte venku a já vám vyberu nějaké obzvlášť pikantní záležitosti. Je to tam levné, kazeta přijde tak na stovku. Vezmu vám dva kousky a dva časopisy. Pak mi to zaplatíte.“

Bony ještě seděl v kanceláři, kvečeru bývá největší nával klientů. Jana, naše děvče pro všechno, kterou před zákazníky nazýváme asistentkou, už šla domů. Je to typická povrchní husa, jejíž jediné informace a názor na svět pocházejí z bulvárů a společenských plátek a dost často nám pije krev. Jenže kdybychom ji pod jakoukoliv záminkou vyhodili, museli bychom najmout další a s devadesátiprocentní pravděpodobností by byla stejná, ne-li horší. Za čtrnáct tisíc měsíčně hrubého toho moc na výběr nemáte.

„Jak to dopadlo?“ zeptal se Bony. Udělal si pohodlí, nohy na stole, cigáro v puse, sklenku vizoura po ruce.

„Co myslíš?“ dělal jsem nechápavého.

„No, chlapík ty babice. Strašná stvůra, co? Ta by klidně mohla dělat dozorkyni v koncentráku. Představuju si ji v kožených holínkách, kožených kalhotách, důtky v ruce.“

„Maličko ti šíbe. To, co popisuješ, je domina v sadomasochistický dvojici.“

Bony zavřel oči a chvíli nehnuté seděl se zakloněnou hlavou. Pak se otrásl. „Bohužel, dokážu si ji představit jen jako gestapačku. Sex, třeba i s bičem jako donucovacím prostředkem, v jejím případě nepřichází v úvahu.“

Nalil jsem si panáka z lahve, kterou měl na podlaze za stolem, a vzal jsem si cigaretu. „Kamaráde, člověk je tvor chybný a povrchní dojem často vede ke krutým omylům.“ Pak jsem mu se všemi podrobnostmi převyprávěl příběh slečny Kolářové a pana Lysého. Bonymu málem cigáro vypadlo z pusy.

„Chceš říct, že ta fousatá babice je něco jako sexmašina?“

„Podle zkušenosti pana Lysého se jedná o velmi chtivou nadsamici s mimořádnými nároky. Ten upocený chudák se domnívá, že Kolářová dokonce při své vyhládklosti zneužívá mládencečky, kteří se k ní chodí učit ovládat hudební nástroje.“ Zasmál jsem se. „Možná je učí ovládat i jiné nástroje vzbuzující libost.“

„Člověče,“ řekl Bony smrtelně vážně, „uvědomuješ si, že v patnáctiletým kloučkovi může brutální styk s něčím takovým vyvolat nadosmrti těžký trauma?“

„Patnáctiletí kloučci mají dneska povětšinou bohatší sexuální zkušenosti, přinejmenším teoreticky, než ty jsi měl ve třiceti.“

„Něco jinýho je čumět na porno a něco jinýho je, když se na tebe vrhne taková chlípna, nadržaná kobyla, stáhne ti kalhoty, roztáhne nohy, abys viděl, jak vypadá kalkatská černá díra a...“ potřásl hlavou. „Hrůzná představa. Skoro mi je toho dědka Lysého líto. Co jsi s ním teda provedl?“

„Šli jsme za roh do baziše a já mu koupil nějaký pornáče, aby se přiučil a trochu se mu snížil práh pruderie. Až k ní zase zajde, protože ekonomický tlak dnešní společnosti ho nepochybně do její náruče nakonec zažene, mile ji překvapí nějakými praktikami, které ona do té doby neznala. Jinak doufám, že ani jednoho už nikdy nevidím.“

Zazvonil telefon. Bony se zamračil. Pevná linka, to znamená jediné: volá zákazník. Čísla mobilů jsme v inzerátech neuváděli.

Nalil jsem si druhou skleničku, protože jsem měl pocit, že po těch hrůzách, které jsem dnes absolvoval, mám na dva panáky před večerí nárok, a vypnul jsem mozek. Tohle je věc, kterou jsem se naučil jako policajt: zahnat starosti a tíživé vzpomínky a relaxovat. Kdyby měl člověk na svoji práci myslet pořád, brzy by skončil v Bohnicích.

Bony poslouchal, horlivě přikyvoval a něco vykládal. Většinou jen „ano“, „ne“, „rozumím“ a podobně.

Odložil sluchátko a usmál se na mne. „Povídals, že jdeš na večeři?“

„Jdu. Ale jestli mi chceš navrhnout, že bys šel se mnou, tak na to zapomeň. Jednak bys pořád otravoval pracovníma kecama a jednak dnes toužím spíš po dámské společnosti. Sice ještě žádnou krasavici po ruce nemám, ale vinárny jsou večer plné nezadaných žen, kterým chybí inteligentní, vtipný, mužný chlap. Přesně to já jsem.“

„Výborně,“ řekl Bony. „Tohle jsem si o tobě myslel, takže jsi ten pravý člověk, kterýho potřebuju. Jedna naše klientka má mít první rande s pánem vybraným u nás. Jenže je opatrná, pán se jí v něčem nezdá - neboj, to není případ baby Kolářové! - a byla by ráda, kdyby s sebou měla něco jako ochranku. Doprovod. Představí tě jako svého bratrance. Za hodinku s ní máš spicha. Jmenuje se Irena Bašová. Je zdravotní sestra a vypadá takto...“ Otevřel složku v počítači a na monitoru se objevil snímek slečny Bašové. „Rač se podívat. Podle mne nevypadá špatně. Tak si ji prohlídni, ať pak neobtěžuješ cizí ženskou a neseberou tě policajti.“

„Proč tam nejdeš sám?“

Bony se smutně usmál. „Tohle od tebe není hezký, Honzo. To si fakt nezasluhuju. Copak jsem mužný chlap? Inteligentní a vtipný, to jo. Jenomže ta dáma chce mužného chlapa. Tak se zvedni, ať nepříjdeš pozdě.“

3

Večeři jsem si představoval jinak. Toužil jsem po dámské společnosti, jenže teď jsem se ocitl v situaci člověka, jemuž v restauraci předloží skvostný předkrm a on se ho nesmí dotknout, jelikož je určen jinému hostovi.

Slečna Basová kvality předkrmu, nad nímž se sbíhají sliny i méně hladovému muži, než jsem byl ten večer já, rozhodně měla. Opět jeden případ, nad kterým mi rozum zůstával stát: proč zrovna takováhle kočka potřebuje platit za služby naší seznamovací kanceláře?

Nebyla o moc menší nežli já, a já měřím sto osmdesát centimetrů. S postavou, o níž se dalo říct, že je štíhlá tak, aby nevypadala vychrtle a přitom aby její oblíny nepůsobily, slušně řečeno, plnoštíhle. Vlasy narudlé, nevím, jestli dílem přírody nebo nějakých barviv, nos trošku

zahnutý, u kořene silnější: připomínala Barbru Streissandovou. Ústa široká, s plnými rty, jímž se říká smyslné. Prostě kus.

Na sobě měla bílé lehké sáčko, nabíranou ostře pomerančovou blůzu a černé vypasované džíny. Seděla u stolku v koutu vinárny, v zadní místnosti jen s jedním okénkem a osvětlené několika lampičkami na zdech. Před sebou měla džbánek s vodou, ve které byla černá růže. Poznávací znamení. Podle mne zbytečné vyhazování peněz, protože bych ji poznal na první pohled i na skautském srazu. Ale možná že růže nebyla určena mně, ale jejímu nápadníkovi.

„Smím?“ usmál jsem se na ni, když jsem přišel ke stolku.

Vzhlédla ke mně. „Vy jste...?“

„Já jsem doktor Jareš. Z Bezpečného přístavu.“ Fuj, to zní ale pitomě.

„Aha. Ale s vámi jsem nemluvila.“ Měla sytě znějící alt - jak jsem si představoval.

„Ne. Hovořila jste s mým společníkem. Máme tak trochu rozdělené role.“ Poodsunul jsem židli a posadil se. Irena, jak jsem ji hned začal v duchu oslovovat, před sebou měla lahvičku minerálky. Mávl jsem na servírku.

„Nedáte si víno?“ zeptal jsem se.

„Snad... moc nepiju. Nějaké bílé.“

„Veltlínské?“

„Och, já jsem trošku barbar. Rozeznávám jenom bílé a červené.“ Zasmála se. „Nechám to na vás.“

Jídelní lístek nabídkami právě dvakrát nehýřil. Jenom studená jídla: klobásy, sýry, obložené mísy. No, podle dohody měla sice účet platit ona, takže jsem neměl právo vyskakovat si, ovšem jak říkám, takhle jsem si večeri opravdu nepředstavoval. Zdá se, že se dnes budu živit jen vůní z cizí pečinky.

„Jak jste to myslel?“ zeptala se.

„Co?“

„Že máte rozdělené role.“

„Aha.“ Ochutnal jsem kousek klobásy. Byla hodně kořeněná a slaná. Nejspíš do ní semleli všechny zbytky, které doma našli: nazývali ji totiž domácí. Sýr byl o trochu lepší.

„Kolega Babka se stará o vztahové záležitosti.“

„Seznamování. Nabídky. To je mi jasné.“

„A já jsem něco jako psycholog. Máme totiž také předmanželskou a manželskou poradnu.“

Ruka s vidličkou, na které měla kousek sýra, zůstala na půl cesty k ústům. „To je ale nějaké nedorozumění. Já přece nepotřebuju žádného psychologa,“ zavrtěla hlavou.

„Chtěla jste něco jako doprovod, přesněji řečeno mužskou ochranu, ne?“

„Jo,“ přikývla. „Jenže vy jste psycholog a ne... ne osobní strážce,“ zasmála se.

„Budete se divit,“ řekl jsem trochu chladně. „Jsem bývalý policajt z kriminálky, měl jsem i detektivní agenturu a bodyguarda jsem dělal.“

„Takhle daleko to snad nedorozumíte,“ zamumlala. „Asi jsem se v telefonu blbě vyjádřila. To se mi občas stává...“ Kousla se do rtu. „Tak abychom si to vyjasnili - já nepotřebuju bodyguarda. V tomhle směru se dokážu ochránit sama. A ve vinárně mi snad žádné nebezpečí nehrozí. Nic takového mi vůbec do hlavy nepřišlo. Já bych jen potřebovala...“ zamyslela se. „A víte, že se docela hodí, že jste psycholog? I když policajt. Jde to vůbec dohromady?“

„Jde,“ řekl jsem. „Jednak jsem skutečně psychologii studoval, jednak se bez téhle disciplíny u kriminálky ani v soukromé branži neobejdete. Co ode mne očekáváte?“

„Otipnout člověka, se kterým tady mám schůzku.“

„Aha.“ Hned na začátku jsem udělal chybu, že jsem se Bonyho nezeptal, koho jsme Ireně dohodili. „Teď si budu muset nasypat popel na hlavu,“ řekl jsem upřímně. „Zapomněl jsem se svého společníka zeptat, s kým tady máte schůzku, abych měl alespoň základní údaje.“

„Nepomohlo by vám to. Vybrala jsem si čtyři nabídky. Dvě kontaktní schůzky jsem už absolvovala a nic užitečného z nich nevzešlo. Ti pánové vypadali poněkud jinak než na pět let starých fotografiích. Tohle je třetí pokus. Na snímku vypadá dobře, ale bavili jsme se po telefonu asi deset minut, možná o trochu dýl, a mně připadalo, že je moc suverénní. Sebejistý. Já nevím, jak bych to vysvětlila,“ pokrčila rameny a omluvně se na mne usmála. „Prostě jsem si řekla, že by nebylo od věci, kdyby se mnou aspoň čtvrt hodinky seděl nějaký mužský, který by si ho očíhl taky a druhý den by mi sdělil svůj názor. To je všechno. Psycholog je jenom ku prospěchu věci.“

„V tom nevidím problém. Jestliže ovšem mám dělat vašeho společníka, je nutné připravit věrohodnou legendu.“

„Co?“

„To je policejní termín. Když se detektiv v něčem š'ourá a vystupuje inkognito, musí všechny detaily, které vytvářejí jeho novou identitu, perfektně sedět. Nemůže se například vydávat za taxikáře nebo řidiče kamionu, když neumí šoférovat a nemá řidičský průkaz, chápete?“

„Chápu. Říkala jsem vašemu kolegovi, že vás představím jako svého bratrance.“ Zamyslela se. „Jsem husa. Už chápu, proč poslal vás a nepřišel sám.“

Zasmál jsem se. „Babka na rozdíl ode mne naše klienty povětšinou osobně zná - a oni znají jeho. Těžko se může vydávat za někoho jiného. Kdo ho jednou viděl, nikdy nezapomene. Takže zpátky k té legendě. Jak se jmenuju?“

„To mi snad řeknete... teda, už jste to řekl. Nevím jen, jak se jmenujete křestním jménem.“

„Honza. Vy Irena. Jako bratranec a sestřenice si musíme tykat,“ řekl jsem spokojeně.

Usmála se podala mi ruku. „Líbat se tady snad nemusíme.“

Rozhlédl jsem se. Dva pářečky, jeden v našich letech, druhý kolem dvaceti, se líbaly ostošest. Jiní hosté v lokálu nebyli. „Myslíte? Já bych vás políbil docela s chutí,“ řekl jsem upřímně. Vstal jsem a naklonil se k ní. Voněla příjemným nevtíravým parfémem. Nastavila mi tvář, políbil jsem ji a zase se posadil. „Formality máme za sebou. Teď si řekneme, kde bydlíme. Vaši adresu znám.“ Opsal jsem si ji z karty s jejími daty. Bylo to sídliště. Zahradní Město.

„To je taky nutné?“

„Jistě. Kdyby na to náhodou přišla řeč, bylo by hloupé, kdybyste nevěděla, co dělá a kde bydlí váš bratranec.“

„Nejsem tak pitomá, něco bych si vymyslela,“ odsekla. „Myslím, že to je jedno. Pokud na tom ale trváte... co děláte a kde bydlíte?“

„Jsem právník, zabývám se obchodním právem a bydlím poblíž Jiřáku.“ Řekl jsem ulici.

„Hm. Tam bydlí, tedy o ulici dál, náš pan primář.“ Znělo to poněkud zahořkle, ale nereagoval jsem. Vyčkával jsem. „Ten váš kolega si měl dát práci a převyprávět vám všechno, co jsem vykládala já jemu.“

„Musel by mít místo hlavy počítač, aby si pamatoval curriculum vitae všech našich zákazníků,“ řekl jsem omluvně. „Ještě máme deset minut času, tak spusťte.“

Vystudovala střední školu a po maturitě si udělala dvouletou zdravotní nástavbu, protože papír z gymnázia jí jakožto kvalifikační vstupenka otvíral v nejlepším případě místo nějaké asistentky někoho někde. Věděla sice, kdo napsal Antigonu nebo Sen noci svatojánské a kdo složil Devátou, jenže tím se člověk neuživí. Na vysokou, jak se přiznala, neměla. Ani čas, ani předpoklady, ani peníze: žila s rozvedenou matkou, otec na ni přispíval tím nejzákladnějším minimem, protože si v nové rodině pořídil tři děti a sám měl hluboko do kapsy.

„Šla jsem do velkého špitálu v Praze. Nemusíte vědět...“

„Nemusíš,“ přerušil jsem ji. Nechápatě se na mne podívala, pak se zasmála.

„Jasně. Promiň. Nemusíš vědět, který to byl. Stalo se samozřejmě to, co se stává. Zblblba jsem se do jednoho pana doktora. On tvrdil, že je stejně udělaný do mě. Trvalo to čtyři roky, než jsem pochopila, že se nemíní rozvádět a stěhovat se z jejich vily na Hanspaulce do mojí garsonky. Tu mám pronajatou a platím za ni sedm tisíc měsíčně. Mám na ni jen proto, že mi pak jako náplast sehnal dobře placené místo v jiném špitále. Dělán dvanáct hodin denně, ale mám na slušné živobytí. Jenže to je jen provizorium. Každý ráno se s hrůzou dívám do zrcadla a počítám první vrásky na krku a kolem očí. Ráda bych měla jistotu, budoucnost, rodinu. Tohle všechno. Nemíním ale lovit chlapy po vinárnách a jinak moc příležitostí k nějakému seznámení nemám, chápeš? Proto jsem se obrátila na vás. Jedna známá se vaším prostřednictvím velice slušně vdala.“

„Myslel jsem, že v takové nemocnici se neustále setkáváš s lidmi a máš řadu možností.“

„Pokud jde o pány, setkávám se převážně s dědky prolezlými všemi možnými chorobami.“

„Aha.“

„To je tak nějak všechno, co potřebuješ vědět.“ Napila se vína a trochu se ušklíbla. „Bud' mám v nepořádku chuťové buňky, nebo mi to víno prostě nechutná.“

„Jsou země, kde by ti chutnalo,“ řekl jsem. To, co tady podávali, sice patoky nebyly, ale zázrak taky ne.

„Nejsem z něj nadšená ani v Itálii. Dvakrát jsem byla ve Francii a taky nic moc. Nejhorší je ta šílenost v Řecku, jak je cejtit smůlou.“

„Retsina.“

„Ano. Fuj! Já dávám přednost červenému bittru s džusem. Nebo mojitu. Úplně nejradši mám piňakoládu. To je podle mě pití pro dámu.“ Podívala se na hodinky. „Už by tu měl být. Hele, řekni mi taky něco o sobě.“

„Co bys chtěla slyšet? Jsem zatvrzelý starý mládenec, mám rád krásné ženy, byl jsem u kriminálky, pak soukromý polda, teď dělám tohle, protože mi policajtská práce lezla na mozek. Na mém životě není nic zajímavého.“

„To říká každě a pak se ukáže, že by se pár zajímavostí našlo. Třeba dvě nemanželské děti, dluhy na výživným... ty, Honzo, dej mi číslo svého mobilu.“

„Proč?“

„Protože se může stát, že mi ten pán nepřiroste k srdci, ale já jemu jo a bude mě chtít doprovázet a otravovat...“

„Jasně.“ Natukala si do mobilu moje číslo. „Jak dlouho myslíš, že bych měl s vámi zůstat?“

„Až bude žádoucí, abys zmizel, tak tě kopnu do nohy,“ řekla.

K tomu, abych toho pána, co se za pět minut objevil, otipoval, jsem opravdu nepotřeboval vysokou školu ani policejní praxi a zkušenosti ze sňatkové agentury.

Věk jsem odhadl na pětatřicet. Vysoký kolem sto osmdesáti centimetrů, úzký obličej opálený ze solária, přimhouřené oči, štíhlý, blondaté vlasy pečlivě vyčesané dozadu s vlnami přes uši, zástřih dokonalý, v jednom uchu drobná náušnička. Světle žluté sako si nesl přes ruku, aby bylo vidět, jak má košili nad černými kalhotami pečlivě našasenu, prostě efef. Škoda jen, že si nevšiml, že mu kalhoty, spadající ve správné délce na vyleštěné uzoučké černé boty s hranatou špičkou, na zadku nesesnou a dělají faldy. Jinak na něm nebyla chyba. Byl prostě perfektní. Voněl drahou kolínskou a na každý pád vypadal jako ukázkový případ trhače ženských srdcí. Ale znám ženy, kterým by se z něj zvedl žaludek. Byl jsem docela zvědavý, jak bude reagovat Irena.

Uklonil se, zeptal se, zda má čest s paní Irenou Bašovou. Když přikývla, sklonil se a políbil jí ruku. Mě se pokoušel ignorovat, ale bylo znát, že je převelice zvědavý, kdo jsem a co tam dělám.

„Mé jméno je Ivan Aster,“ řekl melodicky vlezlým hlasem. „Smím se posadit?“

Uvažoval jsem, jaké zaměstnání bych mu měl přisoudit, a došel jsem k závěru, že bych ho tipoval na pingla z lepšího podniku v centru Prahy.

„Tohle je můj bratranec,“ řekla Irena. „Pan doktor Jareš.“ Šmejd lehce pohnul hlavou, za víc jsem mu zřejmě nestál. Učinil jsem totéž. Ruce jsme si nepodali, já tenhle zvyk moc nemiluju a hlavně si vybírám, komu pravici potřesu. „Honza je právník,“ dodala Irena. Šmejd mírně nadzdvihl jedno obočí. „Potřebovala jsem poradit kvůli nějaké záležitosti kolem bytu.“

„Ano,“ řekl. „Takové věci je nutné ohlídat. Hodí se, když je v rodině odborník.“

Přeříkával fráze jako ochotnický herec v roli, která mu mimořádně nesesedne. Nebylo nutné, abych tady dál setrval: nápadník byl zcela jasný. O účet jsem se starat nemusel, zvedl jsem se a odporoučel. Na šmejdově tváři se objevil výraz úlevy. Irena na mne mrkla.

Zůstal jsem ještě chvíli v přední místnosti, u baru jsem si dal deci vavřince, pak jsem zaplatil a vyšel na ulici. Za rohem, hned u stanice metra, bylo příjemné bistro. Zaparkoval jsem v něm a dal si minerálku

a preso, protože mi něco říkalo, že večer ještě neskončil. Trvalo to necelé půl hodiny, než mobil zazvonil.

„Nešel jsi ještě domů?“ Irena hovořila potichu, ale bylo jí rozumět. Nejspíš mi cinkla, když se šla vyčurat.

„Jsem v bistru za rohem. Vedle metra. Jmenuje se to U Příštípkaře.“

„Budu tam za deset minut. Počkej na mě, prosím tě.“

Přišla za čtvrt hodiny, posadila se a udělala: „Uff!“

„Obávám se, že jsi zbytečně vyhodila peníze za můj účet. K tomu, abys zjistila, co je ten pán zač, nebylo zapotřebí psychologa. Ani policajta.“

„Účet zaplatil on. Dala jsem mu naději, že se zítra setkáme face to face - to řekl on - v jedné velice diskrétní vinárničce při svíčkách. Naznačila jsem, že se cítím velice osamělá.“ Objednala si campari s džusem. Buď proto, že ušetřila, nebo předpokládala, že nyní se pro změnu otřesu já a udělám zlatého oslíčka.

„Poslyšte, copak vaše agentura nemá aspoň trošku soudnosti? Přece jste museli na první pohled vidět, jaký je to slizoun! Ten děvkař si vás plete s nevěstincem.“

„Možná se dokáže přetvařovat, nevím, já s ním nehovořil. Nebo nám poslal svoji fotku a osobní údaje mailem.“

„Kecy. Určitě u vás byl osobně, když si vybral zrovna mě.“

Pokrčil jsem rameny. Samozřejmě že nás navštívil osobně. Bony ovšem není od toho, aby zájemce hodnotil a posuzoval očima jejich případných partnerů. Byl od toho, aby poradil, posloužil a hlavně inkasoval platbu za zprostředkování kontaktu. Je na tom druhém, jak s nabídkou naloží. Kdyby se druhému kontaktu něco stalo, byl okraden, znásilněn či dokonce zmordován, bude pachatel rychle dopaden, protože my víme, že měl s obětí schůzku.

„Víte, Irenko...“

„Myslela jsem, že si tykáme. Nebo to byla tykačka jen jako součást té legendy?“

Zasmál jsem se. „To záleží na tobě.“

„Já jsem pro tykání. Už jsem si zvykla. Jinak vás budu oslovovat pane doktore, pane doktore.“

„To bych nerad. Radši mi povyprávěj, jak rande probíhalo.“

„Ach,“ zasnula se, „jsem fantastická, skvostná, vznosná, mám erotické rty a sexy prsty, dávno toužil poznat ženu, jako jsem já, protože většina žen je strašně povrchní. On sám má hluboký zájem o literaturu, umění, ale i o auta, teď se právě rozhoduje, jestli má koupit sport'ák, nevím jak se jmenuje, nebo nadupaného bavoráka. Taky se opět bude intenzivněji

věnovat golfu, v poslední době ho moc zanedbával kvůli podnikání. Taky hodně čte.“

„Už ses zmiňovala, že zbožňuje literaturu.“

„Jo. Optala jsem se ho, co četl naposledy, tak se vymluvil, že teď už mu zbejvá čas jen na odbornou literaturu, ale hodně čte Blesk, Story a Spy a... už nepamatuju. Moc se při tom prý baví, protože všechny lidičky, co tam o nich píšou, osobně zná. A taky házel nějakými křestními jmény, pochopila jsem, že Kadlík je Gott, Lucka je Bílá a Jiřík Lábus. Za tejdén letí do New Yorku na nějaký veletrh. Zpátky se stavuje v Londýně, má tam obchodní jednání. Škoda prej, že jsme se nepotkali dřív. Vzal by mě s sebou, ale už má zabukovaný letenky a objednaný hotely. Všude je plno, takže kdybych toužila po jeho společnosti v Yorku, musela bych Atlantik přepádlovat a bivakovat ve stanu.“

„Vida,“ řekl jsem, „že bych se v něm mýlil?“

„Nejspíš jsi mizerný psycholog. On je úžasný! Je architekt, věnuje se výstavbě rodinných domů a bytů na klíč. Je de... dele...“

„Developer,“ řekl jsem. Irena z kabelky vytáhla vizitku a položila ji přede mne. Arch. Ivan Aster - Developer Ixus. K tomu mobilní telefon. Nic víc.

„Architekt není zákonem chráněný akademický titul,“ řekl jsem. „Ten Ixus si pro jistotu zítra prověřím v obchodním rejstříku, i když už dopředu tuším, že neexistuje. Nebo to je shell company.“

„Hovoříš nějakým cizím jazykem,“ zavrtěla hlavou.

„Lastury jsou takzvaná spící eseročka. Zakládají se jen proto, aby je pak někdo koupil. Žádnou činnost nevyvíjejí, může si je založit každý, kdo se zaregistruje v obchodním rejstříku a složí příslušný kapitál. Jenomže já myslím, že tenhle Ixus na vizitce slouží jen k tomu, aby pan Aster, pokud se tak vůbec jmenuje, dělal dojem na ženy. To jest na jistý typ žen.“

„Těch hodně pitomejch, co?“ řekla Irena trochu trpce.

„Spíš takových, co se nevyznají v právněobchodních vztazích a co letí na líbivou vizáž a laciný kecy.“

„Myslíš, že je to sňatkový podvodník?“

„Ne,“ zamyslel jsem se. „Sňatkový podvodník bývá usedlejší seriózní pán, který vykládá hlavně o rodině, vaření, zahradničení, domácích pracích, kutilství... otipuje si svůj protějšek, velice rychle zjistí, o co má dotyčná největší zájem, a pak už hraje jen na tuhle strunu. Nevytahuje se, neoslňuje. Vyvolává dojem jistoty a důvěry. Podle mne se v případě pana Astera jedná spíš o gigola.“

„To jsou ti hezouni, co se nechávají vydržovat?“

„Víceméně ano. Oslní krasavici velkým světem a půjčuje si prachy. Obvykle je potřebuje do podnikání... ale možná mu křivdím. Možná mu jde jen o jedno...“

„To mě téměř utěšuje,“ řekla Irena. „Nerada bych si myslela, že jsem stará vyžilá baba, kterou si nějaký libovej frajer vyhlídl, aby z ní ždímal peníze. V mém případě by ovšem měl víc než smůlu,“ ušklíbla se. „Jinak se s tím obchodním rejstříkem nemusíš namáhat. Zítra s ním rozhodně do žádné intimní vinárničky při svíčkách nepůjdu. Už teď se mi pořád pokoušel hladit ruku. Představa, že mi v příšeří bude osahávat stehna a zadek a bude se mě pokoušet líbat, ve mně vyvolává děs. O tom dalším ani nemluví. Je to slizoun.“ Na jeden zátaž brčkem vysrkla půlku sklenky. „No nic. I velká holka se musí pořád učit. Škoda jen, že po těch všech zkušenostech jsem nepoučitelná. Co myslíš? Jsem tak blbá, nebo pechfógl?“

„Spíš to druhé,“ řekl jsem opatrně. „A dnešní zkušenost nemusíš považovat ani za hloupost, ani za pech. Prostě se nic nestalo. Poseděla jsi s optimistickým lovcem ženských srdcí, smázla jsi to. Ztratila jsi jeden večer, ale večerů tě ještě čeká moc a moc.“

„Myslíš, že jsem ztratila večer?“ podívala se mi do očí.

Garsonka byla opravdu dost skromných rozměrů, ale aspoň měla samostatnou kuchyňku s malým jídelním koutem, který se dal za pěkného počasí rozevřením dvoukřídlého francouzského okna rozšířit o lodžii. Irena bydlela v šestém patře a výhled na Prahu mohl dávat zapomenout na nájem.

V předsínce měla ve zdi zabudovaný šatník, v pokoji rozklápěcí gauč, kulatý stůl z ratanu s jedním křesílkem ze stejného materiálu a tři různé velké světle krémové skřínky. Na jedné stál malý televizor, na druhé mini věžička a ve třetí bylo asi čtyřicet knížek. Ve vitríně na stěně sada sklenek a něco porcelánu. Tři grafiky a obrázek, na něm vymalovaná žena, jejíž podoba se blížila Irenině.

„Ale ano, to mám bejt já,“ řekla, když viděla, jak si obraz prohlížím. „Jeden náš pacouš byl malíř. Asi žádná sláva, nevím, nevyznám se v tom, já o něm teda v životě neslyšela. Je to už takový stárnoucí dědek, trochu ošuntělý, na první dojem houmlesák. Nejspíš si hraje na bohéma. Jenže je sám, nikdo se o něj nestará, tak jsem se mu trošku věnovala, protože ty mladý holky u nás jsou, pokud jde o práci, stejný jako všechny mladý holky v každém zaměstnání. A on mě poprosil, abych mu věnovala svoji fotku. Myslela jsem, že mu už straší ve věži, ale jednu fotku jsem mu dala. A on

se pak za čtrnáct dnů objevil ve špitále a dal mi tenhle obrázek. Když jsem sama, tak si mám aspoň s kým povídat,“ zasmála se nevesele.

Seděli jsme vedle sebe na gauči, já před sebou bachratou napoleonku a láhev francouzského koňaku V.S.O.P., Irena nějaký bitter s džusem. Koňak jsem si vybral z přehršle destilátů a likérů v kuchyňce. Vrtěl jsem nad tou nabídkou hlavou a nadhodil, že by si mohla otevřít bar.

„Všechno drobné pozornosti vděčných pacoušů,“ řekla. „Obálky dostávají páni doktoři, i když to není tak divoký, jak si lidi malují. Pro střední zdravotní personál jsou pugéty, kafe a občas flaška. Kafe vypijeme, o lahve se dělíme. Tohle je žeň posledních let. Já sama doma prakticky nepiju. Nějak mi to nechutná. Vůbec většinou moc nepiju. Potřebuju k tomu prostředí a společnost.“

Vlastně to byla téměř dokonalá žena. Připravila obložené chleby, abychom si spravili chuť po klobáse z vinárny, a udělala je rychle a hlavně tak vkusně, že se mi na ně okamžitě sbíhaly sliny. Vařit zřejmě umí: pochlubila se, že svede i svíčkovou, houskové knedlíky nebo bábovku. Je přitažlivá, příjemná, a pokud jsem mohl posoudit, i chytrá. Přesto po večerech, kdy nemá noční službu - a ty má dost často, protože má víc volného času než peněz - si tu rozpráví se svým portrétem. Ještě v ní přežívá trauma z nevydařeného vztahu s ženatým mužem. Takových žen je! Buď zahořknou úplně a stáhnou se do sebe, do klauzury téměř staropanenské, nenávidí muže jakožto prokleté, ďáblem na svět vyslané plemeno, nebo naopak učiní to nejrozumnější: narazí si co nejrychleji jiného chlapa a zapomenou.

Irena si podala nabídku na seznámení. Výsledkem je, že za okny už je tma a ona sedí ve své garsonce se spolujednatelkou agentury, která jí měla najít partnera.

Našla... a jestli se mi z toho nepodaří vybruslit, čekají mě nepříjemnosti.

Za prvé je to, co činím, neprofesionální (žádný etický kodex naštěstí nemáme), za druhé si tím na sebe pletu bič. Víím naprosto jistě, že v několika případech Bony také podlehl svodům zákaznic, které v něm našly zvrhlé zalíbení. Omlouval to tím, že holky byly namrousklé, a když jsme jim nedokázali sehnat kocoura my, tak musel zaskočit, aby nezklamal jejich důvěru. Jenomže Bony je osůbka, kterou si určité ženy zřejmě ze zvědavosti vezmou do postele, ale docela určitě netouží objevovat se s ním na veřejnosti a před přáteli.

Nejsem samolibý, ale domnívám se, že se mnou by si nejedna naše zákaznice na raut vyrazila a vůbec by jí nevadilo, kdyby se naše fotka ocitla ve společenské rubrice nějakého plátku. Proto si musím dávat pozor: nezaložil jsem si sňatkovou kancelář, abych se nakonec sám stal její obětí.

To nechávám hlupcům, jejichž ego je tak chabé, že potřebují chomout, aby dokázali proplout životem.

„Nějak ses zamyslel,“ řekla Irena.

„I já mám samotářské zvyky. Nemám žádný svůj portrét, tak jsem si zvykl povídat si sám se sebou v duchu. Jednu dobu jsem vedl samomluvu dost hlasitou, a když se za mnou lidé na ulici nebo v metru otáčeli, šel jsem do sebe a přestal s tím, aby si o mně nemysleli, že jsem utekl z blázince.“

„A o čem sis teď v duchu povídal?“ zeptala se Irena.

„Že pořád nechápu, proč jsi po rozchodu s tím doktorem zůstala na ocet. Devět chlapů z deseti by si olízlo všechny prsty, kdyby tě dokázali sbalit.“

„Už jsem ti vysvětlovala, že většinu času trávím ve špitále. Kromě ženatých je tam pár svobodných doktorů, pro které jsem už stará a po kterých nekompromisně pasou svobodné doktorky, a to jsou poněkud lepší partie než já. Myslela jsem, že přes vás to bude jednodušší a jistější. Jak vidět, vyhodila jsem peníze.“

„Můžeš si za ně dál vybírat a testovat nové nápadníky.“

„Děkuju, jedna zkušenost mi stačila.“

Mlčeli jsme. Napětí mezi námi bylo téměř hmatatelné, oba jsme věděli, proč tady jsme, ale žádný z nás nechtěl podniknout ten nutný krok jako první. Já si v duchu nadával, že jsem podlehl jejímu pozvání, ačkoliv jsem se mohl vymluvit, že mám práci, jednání, rande... prostě cokoliv. Irena zřejmě pod vlivem konvencí čekala, že začnu já, aby si nepřipadala jako laciná holka, která si do bytu pozve chlapa a vrhne se na něj jak nadržovaná indiánka. Podle panujících zvyků bylo na mně, abych začal.

A protože mi to bylo trapné a protože víno bylo nalito a okolkováním bych nadělal víc škody než užítku, otočil jsem se k ní a položil jí ruku na šíji. Prsty jsem ji lehce pošimral a pak jí pohladil vlasy.

Položila sklenku, otočila se ke mně a objala mě. Učinila to tak přirozeně, jako když ukrojíme krajíc z bochníku.

Přitiskl jsem se k ní a políbil ji. Rty měla vlhké, chutné a vskutku dávaly, co nabízely. Tlačil jsem ji tělem, dokud se nezvratila na gauč. Hnětl jsem jí prsa a pak se pokoušel rozepnout blůzku. Šlo to špatně, knoflíčky byly filigránské a mně se začínaly třást prsty. Nakonec jsem nechal knoflíčky knoflíčkama, vjel rukou pod blůzu a vyhrnul jí podprsenku z jednoho ňadra.

„Neblázni, roztrháš mi ji,“ zašeptala.

Něco jsem zamumlal, mělo to znít milostně, nadzvedl jsem se a pokusil se jí rozepnout zip džínů. Irena mě chytila za ruku a odtáhla ji. „Počkej, počkej, nech toho... o co ti jde?“

„Uhhmh,“ zamručel jsem. Podle mne by to bylo jasné i jeptišce.

„Chceš souložit?“ zeptala se docela věcně. Hlas jí na rozdíl ode mne nevibroval.

Udiveně jsem se na ni podíval, svaly se mi najednou uvolnily a já na ní ležel plnou vahou jako kláda.

„Cože?“ Už jsem měl pohlavní styk s desítkami žen, žádná ale k té záležitosti nepřistupovala tak bez skrupulí a nekladla otázku, na niž jsem už předem odpovídal činy.

„Jestli chceš souložit?“

„Jo,“ řekl jsem, a aby nedošlo k mýlce, několikrát jsem přikývl. „Chci souložit. Ty nechceš souložit?“

„Já nevím,“ řekla nešťastně. „Hele, jsi těžkej.“

Zvedl jsem se z ní a posadil se. Zůstala ležet, jen si sáhla pod blůzu a upravila si podprsenku.

„Jak nevíš?“ řekl jsem, obávám se, trochu plačtivě. „Přece mi nebudeš vyprávět, že když jsi mě pozvala k sobě domů, tak jsi nevěděla, jak takové pozvání končí. Jsme dospělí lidé, a jestli sis myslela, že si budeme povídat do půlnoci o posledním vývoji situace v Iráku nebo si vyměníme recepty na pravý maďarský perkelt, tak jsi...,“ zarazil jsem se a Irena dokončila za mě.

„Blbá husa.“

„Ne. Spíš vskutku naivní. Až infantilní. Jestli jsi každému mužskému, s kterým ses seznámila, položila v rozhodující chvíli tuhle otázku, tak docela chápu, že si po večerech většinou povídáš se svým obrazem.“

Myslel jsem, že se rozbere, ale Irena se posadila a zadívala se před sebe. „Já bych souložit chtěla, ale bojím se.“

„Poslouchej, nemohla bys používat trochu méně ohavný výraz než slovo souložit?“

„A jak to mám říkat?“ podivila se.

„Třeba šukat.“

„To je vulgární!“ řekla káravě.

„Prdlajs vulgární. Je to docela běžný výraz. Ostatně čeština má jako většina jazyků množství hovorových výrazů pro pohlavní styk.“

„Jakých?“

Tvářila se naprosto nevinně: nejspíš je opravdu infantilní. „Nepovídej, žes je nikdy neslyšela.“

„Já sprost'árny neposlouchám.“

Vstal jsem. Tahle debata mě přestávala bavit. Člověk má vědět, kdy prohrál, má se s tím smířit a vycouvat dřív, než si začne připadat ještě víc trapně a hloupě. Vyhodil jsem dvě stě padesát korun za taxíka do Zahrad'áku, teď mě na stejné peníze přijde zpáteční cesta. Přes dvě stě

korun jsem zaplatil za její piňakolády a moji kávu s minerálkou u Příštipkáře. Za jedno sáhnutí na ňadro to je poměrně dost peněz. Ale v životě jsem už přišel o víc. Nejsem tak chudý, abych nemohl čas do času pustit chlup a udělat ze sebe chudý holce kašpárka.

„Tak dobře. Neposlouchej je, děláš dobře. Já je taky nemám rád.“ Vzal jsem sako položené na křesílku. „Děkuju za věcu, bylo to fakt moc dobrý. Měj se, a až zase budeš mít rande s nějakým našim klientem, dej vědět. Rád přiběhnu.“

„Ty už chceš jít?“ zeptala se udiveně.

„Chci. Opakuju ti, že už jsem velký a nebaví mě držet zbožňovanou bytost za ruku a dívat se jí do očí.“

Šel jsem ke dveřím tak pomalu, jak to jen šlo, abych jí dal čas rozmyslet se a zavolat mě zpátky. Místo očekávaných slov se ozvalo vzlykání. Otočil jsem se. Irena seděla na gauči, hlavu v dlaních a bulila. Nebo to aspoň předstírala. Když jde o slzy, každá ženská by od hodiny mohla hrát na divadle. Povzdechl jsem si a vrátil se.

„Nebreč,“ vzal jsem ji za ruku a poodtáhl ji od tváře. Skutečně ji měla mokrou od slz. Posadil jsem se k ní. „Jestli chceš, tak tě budu až do rána za tu ruku držet.“

Zavrtěla hlavou. „Nezlob se na mě. Jsem fakt pitomá. Já za to... já za to nemůžu. Já fakticky chtěla, proto jsem tě pozvala k sobě, jenže potom se ve mně něco vzpříčilo a...“ Potrásla hlavou, až se jí rozlétly vlasy. „Mám nějaký trauma, chápeš? Chtěla bych, a nejde to.“

„A to máš jak dlouho?“

„Co jsem se rozešla... co mě Filip poslal k vodě.“

„Od té doby jsi neměla mužskýho?“

„Jednou,“ řekla hluše. „Pak mi z toho bylo na zvracení.“

„Byl to nějaký prasák?“

„Ne, dělal a chtěl po mně věci, který... který mi předtím nevadily. S Filipem mi vůbec nevadily. Byla jsem do něj tak zblblá, že jsem udělala, co si přál. Jenže teď mi všechno připadlo nechutný. Cítila jsem se jako šlapka z Perlovky. Až na to, že mi za to nedal žádný prachy. A že se ve dvě ráno při souložení kouknul na hodinky, vylítnul jako čert, že doma bude mít průšvih, protože má žárlivou manželku, natáhl si kalhoty, řekl mi ahoj, ani mě nepolíbil a nechal mě ležet v posteli s nohama ještě do věčka. Ani jsem se nestačila vzpamatovat. Od té doby jsem o něm naštěstí neslyšela. Tak se mi nediv, že...“ Mávla rukou, vytáhla kapesník a utřela si oči a obličej.

„Co jsi vlastně očekávala ode mne?“

„Chtěla jsem nebýt jednou v noci v posteli sama. Jenomže...“

„Jenomže se ti stalo, co se ženám občas stává. Když došlo na lámání chleba, připadlo ti to nemorální, vid'? To je ta hlavní zábrana, děvenko.“

„Co je morálního na tom, lehnout si pod prvního chlapa, který mi přijde do cesty a líbí se mi?“

„V sexu žádná morálka neexistuje. To jsou dva pojmy, které spolu nesouvisí, které se míjejí jako dva vlaky na vedlejších kolejích. Když do sexu zatáhneš morálku a zábrany, které si vymyslela církev svatá a které přijala pruderní měšťácká společnost v devatenáctém století, v horším případě si hodiš mašli, v lepším skončíš na psychiatrii. Divil bych se,“ dodal jsem, „kdyby ti tohle tvůj pan doktor už nevysvětlil.“

V duchu jsem se proklínal. Neměl jsem k ní chodit, a když už jsem se nechal chtíčem zlákat, měl jsem vypadnout, jakmile nastal první zádrhel. Vést v noci hlubokomyslné úvahy o morálce a sexu je ta největší pitomost.

„Nějak ses zamyslel,“ ozvala se Irena.

„Ano. Zítřka mě čekají povinnosti, tak jsem začal mimoděk přemýšlet, jak je vyřeším.“

„Asi tě nudím, vid'?“ řekla se stejnou bezelstností, s jakou předtím pronášela ty hlouposti o souložení.

„Nudíš,“ řekl jsem na rovinu. Opět jsem vstal. „Děvče drahé, čas se nachýlil. Je čas jít do peří.“

„Nechceš se předtím osprchovat?“ zeptala se.

Ztuhl jsem a opadla mi čelist. „Jak to myslíš?“

„Tak jak to říkám. Já si potrpím na hygienu. Nejspíš nemoc z povolání.“

„A to si představuješ tak, že tě budu držet za ruku, vyprávět ti pohádku před spaním a ty si pro jistotu natáhneš pás cudnosti?“

„Ne,“ přerušila mě. „Já jsem si to promyslela a rozhodla se, že vlastně chci souložit.“

4

„Uděláme si malou poradku.“ Bony se posadil proti mně a zapálil si cigáro. Dnes na sobě měl modrý, bíle károvaný oblek, šedivou vestu a světle růžovou košili s velkým límcem bez kravaty. Tvářil se důležité, energicky a cílevědomě a vypadal ještě šíleněji než obvykle.

„Když myslíš,“ zavrčel jsem. Bylo půl desáté. Před pěti minutami jsem dorazil do kanceláře a připadal jsem si, jako bych v noci absolvoval

přespolní běh, na jehož konci mě přejel parní válec. Bolelo mě celé tělo, ruce se mi třáslly a svaly jsem měl namožené. Ráno jsem si dal dvě sprchy, nejdřív horkou, potom ledovou. Moc mi to nepomohlo. Usnul jsem asi ve tři hodiny a v sedm mě Irena probudila.

„Ještě máme hodinu času,“ zašeptala mi do ucha.

„Zbláznila ses?“ zamumlal jsem a pokusil se otočit na druhý bok. Jenže jakmile jsem se ocitl na zádech, Irena se na mne převalila a přitiskla mě k pelesti.

„Tak a teď tě nepustím. Škoda že nemám ostruhy. Bodala bych tě do slabin a ty bys cválal jak splašený.“

Ostruhy nepotřebovala. Cválal jsem i tak. Naštěstí to byla krátká trať, jak už to u pánů ráno bývá.

V půl deváté jsem byl doma, snídani mi Irena naštěstí připravila; všechna čest, je starostlivá a jako zdravotnice ví, že vydanou energii je nutné doplnit. „Ozveš se někdy?“ zeptala se při loučení. „Nerada bych, aby ses do něčeho nutil. Bylo to moc hezký a já vím, že na tebe nemám nárok.“

Hezké to skutečně bylo. Morálních zábran se zbavila během vteřiny, a jestli skutečně měla tak dlouhý půst, jak tvrdila, tak si to vynahradila dosyta.

„Uvidím,“ řekl jsem. „V nejhorším ti osobně z našeho katalogu vyberu náhradu lepší, než jsem já.“

„Jak to myslíš? Vy je snad testujete i v tomhle směru?“ udělala na mne velké oči.

„Zavolám ti,“ slíbil jsem místo odpovědi. Uvidíme, opakoval jsem si v taxíku. Možná že jo, možná že ne. Tohle děvče myslí na vdavky a to není cesta pro mne.

„Uděláme si poradíčku,“ opakoval Bony a zamnul si ručičky. „Člověče, Honzo, někdy mě mrzí, že nemáme větší firmu. Aspoň takových pět lidí. Porada ve dvou... co to je?“

„Můžeš mi objasnit, co by tu dělalo pět lidí? Kromě žvanění na poradách?“ Otočil jsem se a ze skříňky na zdi, prakticky umístěné ve výši mých ramen, jsem vytáhl koňak a dvě sklenky.

„Takhle brzo?“ zhrozil se Bony.

„Jestli nechceš, neubude.“ Nalil jsem si a hodil to do sebe na jeden lok. Otrásl jsem se. „Hergot, tohle jsem potřeboval!“ Nalil jsem si ještě jednu dávku.

„Nemusíš to vychlastat sám,“ zamračil se Bony. Tak jsem mu nalil taky. Jakmile před sebou měl plnou skleničku, přestal protestovat. Poválel koňak na jazyku a uznale kývl. „Jo, tohle se dá pít i po ránu.“ Pak si mě pozorně prohlédl. „Ne že by mi po tom něco bylo, ale máš pod očima kruhy, že by

na nich starej sokol udělal veletoč. „Jak to včera dopadlo s tou zdravotní sestrou?“

„Až jí zase budeš nabízet kontakt, tak si alespoň zkus vzpomenout, co bylo ono individuum zač. Nebo si při pohovoru dělej nějaký tajný poznámky. Irena je slušná, chytrá holka a takovýho slizouna, cos jí přihrál, by si nezasloužila ani moje bejvalá profesorka matiky.“

„Fakt?“ upřímně žasl Bony. „Mně ten mládenec připadal jako dobrá partie. Pohledný, dbá o sebe, má dobrý chování a slušný postavení.“

Ťukl jsem se do čela. Přitáhl jsem si klávesnici a otevřel si v internetu obchodní rejstřík.

„Co vyvádíš?“ zeptal se Bony. „Povídal jsem, že si uděláme poradu, kurňa.“

Mlčel jsem. Developerských firem tam bylo hafo, ale ani jedna se nejmenovala Ixus. Zkusil jsem přes Google vyhledat aspoň název firmy, ale ani ten nikde uveden nebyl. Přesně, jak jsem předpokládal.

„Dělám to, co jsi měl udělat ty, když u tebe byl pan Aster, pokud se tak vůbec jmenuje.“

„Co jsem měl udělat?“ zeptal se Bony. Druhou sklenku koňaku si nalil už sám. Doufám, že se mi tu nezmrská, je jak za groš kudla a vím, že jeho subtilní organizmus moc nevydrží. Nerad bych ho musel zastupovat.

„Měl sis ověřit, jestli to slušné postavení, kterým se ono individuum chlubí, nepatří do říše bájí. Jak vidíš, trvá to jenom chvílku.“

„A patří?“ Bony se zatvářil zvědavě.

„Je to podvodník.“

„Jo, kamaráde,“ povzdechl si Bony, „my nejsme detektivní agentura. My tu nejsme proto, abysme zákazníka prověřovali, ale abychom mu sehnali partnera. Když mi někdo poví, že je perský šáh, tak ho budu nabízet dámám, které by se rády seznámily s perským šáhem. Jestli jsou tak pitomý, aby mu věřily, je to jejich věc. Mě zajímá jediný...“

„Peníze,“ řekl jsem.

„No, jestli se chceš zříct svýho podílu na zisku a budeš tu dělat jen z lásky k práci a ke mně, tak proti tomu nic nemám.“

„Bony, nechci po tobě žádnou zpravodajštinu. Úplně by stačilo, kdyby sis toho člověka otipnul, a nevykládej mi, že to nesvedeš, máš v tomhle ohledu větší zkušenosti než já,“ zalichotil jsem mu. „A potom si k němu v počítači udělal poznámku. Nemám nic proti tomu, že v katalogu vedeme desítky takových Asterů, vadí mi jen, když se nabízejí nevhodným zákaznicím. Že to je šmejd, jsem poznal i já na první pohled, ještě dřív než otevřel ústa.“

„Tak jo,“ řekl Bony. „Stalo se, a jak se zdá, hubu utřel náš zákazník. Tak mi tady neplakej a nehraj si na ochránce vdov a sirotků.“ Podíval se na hodinky. „K věci, Honzo. Jde mi o tu Venušinu síň.“

Venušina síň byla Bonyho nápad a představovala rozšíření nabídky našich služeb. Mnohé jsme si od toho slibovali. V prostorách, které máme pronajaté, byla jedna místnost, pro niž jsme zatím neměli využití. Kromě recepce, ve které úřaduje naše asistentka, máme každý svoji spíše skromnou kancelář, protože Bony na základě svých zkušeností, které mohu jen potvrdit, prohlašuje, že když se někdo jde svěřovat se svými osobními trabli, dává přednost komornějšímu prostředí. V reprezentativní chladně ratejně se cítí nespůj, stísněně. Takže ta největší místnost ležela ladem. Před časem Bony dostal ten nápad.

„Honzíku, naše firma potřebuje něco...“ luskl prsty. „Něco extra. Sleduješ mě?“

Sledoval jsem ho s jistými obavami. Jeho předchozí zlepšovací návrh spočíval v osobním oslovení potenciálních zákazníků. „Dlouho jsem o tom přemýšlel,“ vykládal tenkrát se svráštělým čelem, aby naznačil, jakou duševní námahu musel vyvinout, „a uvědomil jsem si, že v záplavě novinových reklam jsou naše pětiřádkové inzerátky hlas volajícího na poušti. Zákazník musí být osloven osobně!“

„To mu chceš posílat nějaké propagační brožurky?“

„Jistě. Ne brožury, stačí jedna stránka s dobrým a přitažlivým textem.“

Zazíval jsem. „Milý Bony, s touhle makulaturou, která denně zaplňuje poštovní schránky, si lidé už ani nevytírají zadek. Rovnou ji vyhazují.“

Bony zavrtěl hlavou a zaťukal si na čelo. „Honzo, uvažuj. Já nenavrhuju, abysme posílali letáky. Když říkám osobně, tak mám na mysli reklamu v obálce, na jméno.“

Vytréštil jsem na něj oči a šel mu sáhnout na čelo.

„Bony, ty kluku ušatá, ty si děláš srandu, vid’? Víš, kolik v Praze žije lidí? Prohlížel sis někdy Zlatý stránky? Jen bytové stanice mají dvanáct set stran! Vyloupil jsi snad banku? Dovedeš si spočítat, kolik milionů bys zaplatil za známky?“

„Nebud’ hned hysterický,“ řekl Bony nevzrušeně. „Samozřejmě že nebudeme dopisy posílat každému občanovi. Zatím pošleme jen tisíc obálek.“

„Komu je chceš poslat?“

„Mám takovou velice solidní pražskou databázi. Před lety jsem ji koupil vlastně za hubičku. Hodíme ji do počítače a necháme ho provést náhodný výběr jednoho tisíce adres. Naše mladá stejně většinou nemá co na práci,

tak do obálek s adresami nastrká náš propagační leták, nalepí známky a pošle.“

Viděl jsem, že je svojí ideou nadšený tak mocně, že je zbytečné se s ním hádat. I dospělí muži si občas chtějí hrát a nikdo jim nevymluví, že páchají hloupost. Ostatně, jak Bony pravil, tahle zábava nebude stát majlant a kvůli daním musíme občas vykazovat nějaké výdaje.

Zdalo se, že z tohoto mráčku žádné hromy blesky nehrozí. Leták nebyl nijak moc originální, Bony ho sestavil sám, hrál si s ním dva dny v počítači, aby dostal nápaditou a přitažlivou grafickou úpravu. Nabízeli jsme v něm své služby všem osamělým, toužícím po lásce, životní jistotě a zakotvení v novém, bezpečném přístavu. Velkými písmeny tam několikrát stálo DISKRÉTNĚ!!!

Za týden se s námi spojil právní zástupce kláštera karmelitánek. Jménem matky představené vyjádřil pohoršení nad nabídkou, kterou jsme řadovým sestrám učinili naším dopisem. Oznamil nám, že bude uvažovat o žalobě - já, coby právník, jsem se ho zdvořile zeptal, podle jakého paragrafu, že by mě to z čistě profesionálního hlediska opravdu zajímalo, na což mi neodpověděl - a že zatím o naší skandální aktivitě pošlou článek do novin.

Žaloba se nekonala, ale článku v jednom velmi rozšířeném deníku skutečně vyšel. Nejdřív jsem na Bonyho řval a mlátil ho novinami po hlavě, ale pak mi došlo, že náš tah vyšel lépe, než jsme čekali. Reklamy se nám dostalo díky pitomému právníkovi a úzkoprsé abatyši požehnaně: během týdne nám počet zákazníků stoupl o sto procent.

Takže jsem nemohl Bonyho poslat k čertu, jakmile vyslovil slovo „nápad“, i když lusknutí prstů a výraz „extra“ ve mně vyvolaly obavy. Ne vždy se malér v dobré obrátí.

„Naši zákazníci jsou někdy velice nespělí a plaší lidé. Naštěstí pro nás, protože kdyby takoví nebyli, tak si ženskou nebo chlapa seženou sami. A plachý člověk potřebuje k seznámení soukromí. Něco jiného je navazovat vztah někde v kavárně, kde tě očumují lidé, a něco jiného je oťukávat se navzájem v příjemném prostředí, které se od té kavárny moc neliší, ale je v naprostém soukromí. Jen ve dvou. Chápeš?“

„To chápu. Jen nevím, jak to chceš provést? To míníš v nějaký kavárně najmout séparé?“

„Ty hlavičko nedovtipná,“ usmál se Bony, „copak tu nemáme jednu cimru úplně volnou? Platíme za ni nájem, tak proč by si na sebe nezačala vydělávat? Stačí koupit někde v baziši dvě hezký křesílka, jedno sofátko, stolek, koberec, pár reprodukcí, dáme tam věžičku s rádiem a přehrávačem cédéček, já vyberu a vypálím náladovou muziku, bude tam kávovar...“

všechno samozřejmě v ceně, která bude zahrnutá do nadstandardní přírážky. Je ti to už konečně jasný?“

Zíral jsem a nevěřil vlastním uším. „Ty tady chceš zařídit něco jako intimní hampejz?“

„Fuj!“ urazil se Bony. „Jakej hampejz? Místo prvních schůzek.“

„Co když se tam začnou pohlavně stýkat? Je to lacinější než nějaký azyly pro milence. A je to v centru, s veškerým pohodlím. Bony, to když praskne, tak se vezeme v zeleném antonu rovnou na Pankrác. To ti říkám jako graduovaný doktor práv.“

„I houbelec,“ řekl Bony nevzrušeně. „Já si prohlídnul zákoník. Tohle není kuplířství ani ohrožování mravnosti. A nás nezajímá, co tam budou dělat. My jim poskytujeme soukromí, aby se seznámili, aby si mohli popovídat. To není bordel, to je kancelář. Šmytec. Tak co ty na to?“

Dál jsem vrtěl hlavou a nakonec jsem se uvolil nad jeho návrhem přemýšlet. „Dej mi tejdén,“ požádal jsem.

Po týdnu jsem řekl, že když jsem tu záležitost probral ze všech stran, zvážil všechna pro a proti, dávám k realizaci souhlas. Za podmínky ovšem, že nedojde k nějakému zjevnému zneužívání našeho séparé a mezi nadržnými sexuálními maniakky bez vlastního kvartýru se nerozšíří zpráva, že v Bezpečném přístavu lze skotačit za pár kaček, a ještě k tomu člověk dostane na výběr víc nadržných občanek všeho věku, než jich mají v tom nejluxusnějším bordelu v Hamburku. V tom případě to okamžitě zavřeme.

„Ale samozřejmě, Honzíku,“ chlácholil mě Bony. „Já taky nestojím o žádný skandály. Kdyby se to rozšířilo, tak...“ očička mu chamtivě zasvítily. Už si představoval, jak se sem pohnou proudy zákazníků a upraví křivku cen strměji než výstup na Gerlach. „Jo, taky jsem přemýšlel o názvu. Mělo by se to jmenovat Venušina síň.“

Zaúpěl jsem a zakryl si tvář dlaněmi, protože nejsem starý Říman a nemám tógu. „Venušina síň,“ zamumlal jsem. „To už teda fakt můžeš dát nad dveře a do oken červený lucerničky.“

Nakonec jsme se dohodli, že v inzerátech budeme uvádět pouze nic neříkající „nadstandardní služby“, které jiné seznamovací agentury neposkytují. Venušina síň zůstane jen interním pojmenováním pro nás dva. Asistentce řekneme, že to je něco jako čekárna. Je dost pitomá, takže tomu uvěří.

„Koukej, Bony,“ na něco jsem si při té příležitosti vzpomněl, „musíme tam dát hodně, ale opravdu bytelně polstrovaný dveře.“

„Proč?“

„Protože některý ženský při tom děsně řvou.“

„Počkej, počkej,“ naježil se. „Fakticky věříš, že tam budou chodit šukat?“

„Můžeme jim tam dát domino nebo člověče, nezlob se. Někdo si třeba zahraje. Jinak ale myslím, že když dvěma sexuálně vyhládlým lidem opačného pohlaví nabídneme, aby se lépe poznali v diskrétním soukromí, a oni nabídku přijmou, tak to může vést k jedinému konci.“

Bonymu zasvítla očička. Podezírám ho odedávna, že je starý chlípník, který by neměl nic proti tomu, mít v tom pokojíčku průhledné zrcadlo anebo aspoň škvírku ve zdi, kterou by se mohl koukat, jak se ti dva seznamují.

„Doufám, že tam nechceš nainstalovat takový to zrcadlo, co je z druhý strany průhledný,“ řekl jsem varovně.

„Skrytá kamera by byla lepší,“ odpověděl naprosto vážně. „Poptával jsem se. Stačí takovej maličkej čip, webová kamerka, a máš to jako na dlani. A není to drahý!“

Vážně jsem se na něj podíval. „Tak abychom si rozuměli, kamaráde a společníku. Jsou jisté meze, které nemíním překročit. Tohle je jedna z nich. Buď bude ten pokojík zcela čistý, bez štěnic, jedno jestli obrazových nebo zvukových, bez kukátek, anebo nebude vůbec. Jasný?“

Pokrčil rameny. „To byl jen nápad, Honzíku. Nemusíš se hned štětít.“

„Lepší štětít se na začátku, než se ošklivě pohádat, až bude pozdě.“

„Je ti, doufám, jasný, o jaký netušený možnosti se tím připravujeme?“ podíval se na mne.

Potrásal jsem hlavou. „Mně je jasný jedno: v okamžiku, kdybychom ty možnosti začali využívat, přesněji řečeno zneužívat, můžeme si začít balit kufry.“

„Proč?“

„Abychom si mohli ve vazbě převlíkat čisté prádlo.“

„Honzo, já se ti fakt divím. Ty jseš hrozně předposranej.“

„Ne. Jsem právník. A bejvalej polda.“

První zákazník, který se objevil v den, kdy v novinách vyšel náš inzerát propagující nadstandardní službu agentury *Bezpečný přístav*, byl ve věku, o kterém se říká, že mládí je pryč a do důchodu daleko. Konfekční oblek, kravata a boty z výprodeje, prořídle kučery s vysokými kouty, aktovka. Subalterní úředník střední kategorie.

Stál v recepci a chtivě si prohlížel naši asistentku Janu Vávrovou. Má krátké blondřaté vlasy, baculaté tváře, baculatou postavičku i prdelku. Prostě je celá baculatá a bezmezně pitomoučká. Vystudovala střední školu, což samo o sobě vypovídá o úrovni našeho vzdělávacího systému, protože

když člověk, který se chlubí maturitou, neví lautr nic o historii, druhá světová válka podle něj skončila v roce 1948, kdy nás zabrali Rusové, 28. září je výročí vzniku republiky, neví ovšem které, a Dante Alighieri je italský zpěvák, je to trošku na pováženou. Jinak je ale hodná a poměrně spolehlivá. Do práce chodí včas, poštu dokáže odeslat týž den, kdy ji od nás převezme, a když ji některý z nás instruuje, že pro nikoho v kanceláři nejsme, tak nám vskutku žádného zákazníka dovnitř nepustí. Mezery ve vzdělání jí vlastně nevadí. Kvůli debatám o lordu Byronovi tady není - stejně by si myslela, že hovořím o nějakém dýdžejovi.

„Já bych měl zájem o tu schůzku v soukromí,“ zašvelil návštěvník. Hlas jako kdyby se mu z krku prodíral vrstvou vaty. Možná se styděl. Ale nevypadal na to.

„Jistě,“ odpověděla Jana. „Taxa je sto padesát korun za hodinu.“

„A... a kdy by to bylo volný?“ zeptal se pán.

Jana mechanicky otevřela sešit v tvrdých černých deskách, do kterého zapisovala schůzky a jednání.

„Tady...“ najednou si uvědomila, že pokoj pro návštěvníky je naprostá novinka. A že ještě žádný termín nemůže být obsazený. A hlavně - že pán je sám.

„Poslyšte, pane, jak si to představujete?“ vyjela na něj. „Já myslela, že jste se přišel seznámit nebo že už máte nějakou partnerku vyhlédnutou, jenže to byste tady už někdy musel bejt, a vy jste tady ještě nikdy nebyl, poněvač bych si vás pamatovala.“ V tom nelhala. Paměť na tváře měla jako slon.

Pán si olízl rty a pohledem zabloudil na Janina prsa. Ten den měla přiléhavé tričko a vsadil bych se, že si nevzala podprsenku, případně měla nějaký model z tenoulinkého materiálu, takže se jí pod trikem bradavky rýsovaly jako dva ostré hroty. Budeme jí muset vysvětlit, že je velice žádoucí, aby se oblékala decentněji a nesváděla nám zákazníky mužského pohlaví. Nechodí k nám proto, aby ji očumovali, ale aby si vybrali z méně prodejného zboží.

„No, já bych to viděl tak, že bychom přišli třeba zítra přes poledne. Do jedný.“

Začal jsem se smát. Jana se ohlédla a teprve teď si všimla, že stojím mezi dveřmi do své kanceláře. Vstala a napřáhla ruku. „Ven! Tohle není žádný... žádný...“ asi nemohla v tom rozčilení přijít na správný výraz.

„Pane,“ vložil jsem se do toho, „zmýlil jste si adresy. My nejsme azyl pro milence, tohle je skutečně seriózní seznamovací agentura. Pokud byste si vybral partnerku z našeho katalogu a ona by si s vámi chtěla popovídat v soukromí, aby zjistila, jestli po intelektuální a charakterové stránce

odpovídáte jejím představám, a pokud byste z nějakého důvodu nemínili jít do veřejného podniku, pak si můžete jít popovídat do našeho pokoje. Popovídat! Rozumíte? Malé občerstvení, káva nebo čaj a zákusek, je v ceně.“

Pán začal rudnout. Tváře se mu roztráslly, vypadal jako mimino nabírající na pláč. „To je... my si asi nerozumíme,“ zakoktal.

„I rozumíme,“ řekl jsem klidně. Jana pořád ještě stála s rukou napřaženou jak Lotova žena. „Kupte si Annonci, tam najdete nabídek toho druhu, který potřebujete, přešel. Ceny jsou samozřejmě vyšší, ale zato nedojde k žádnému nedorozumění. Sbohem, pane.“

Vypadl jak s keserem. Jana se posadila a zhluboka vydechla. „Takovej dědek starej, voplzlej! Von si fakt myslel, že jsme nějaký bordel nebo co!“

„Ani se mu nedivím,“ řekl jsem suše a vrátil se do kanceláře.

O dva dny později Venušina síň prožila tu správnou premiéru. Ti dva, kteří do ní vkročili, patřili k našim zákazníkům, oba si podle fotografií padli do oka a domluvili se s Bonym, že by se tady sešli a popovídali si. Přesně tak, jak jsme si to představovali.

Muži bylo přes čtyřicet, měl instalátorskou dílnu a břicho, které by nedělalo hanbu sládkovi z pivovaru. Nevím, proč mám utkvělou představu, že sládkové musejí mít pivní mozol a instalatéři jsou vychrtlí jako chmelová tyčka. Tenhle člověk se představil jako Jindřich Čihák, byl rozvedený a už deset let žil sám. Párkrát měl přelétavou známost, ale žádná z žen nebyla podle jeho gusta. Přiznal se, že přes den je ve své dílně, na opravy k zákazníkům posílá své dva mladší zaměstnance, protože fůra baráků nemá výtah a on už není zvědavý vláčet brašnu s vercajkem a svých sto deset kilo do čtvrtého patra po schodech. Jakmile má padla, jde do hospody. Tam se nají, sám vařit neumí, popíjí pivo a klábosí. „To víte, pane,“ řekl Bonymu, „takhle se člověk s pořádnou ženkou sotva seznámí. Ty, co tam choděj, maj mužskýho s sebou, anebo to jsou rajdy, o který nestojím. Já potřebuju slušnou ženkou, co umí uvařit, poklidit a drží se doma. Když ke mně bude, já se budu držet doma taky.“ Nenamítal nic proti dítěti, ale musí být odrostlé. „Na nějakýho malýho uřvanýho haranta už nemám nervy. Kdyby byla o dva tři roky mladší než já, přišlo by mi to docela vhod. Ještě bych si chtěl pár let užít. Z formy zatím nejsem a měl jsem dost dlouhýh pŭst. Kamarádi mě sice tahali do nějakých erotickejch klubů, jenomže...“ Mávl rukou. „Já na děvky fakt nejsem. Je to drahý a člověk aby se klepal, že nádvkem něco chytí.“

Z našeho katalogu si vybral paní Vlastu Rakovou, úřednici. Čtyřicet let, také rozvedená, osmnáctiletý syn. Podle fotky výrazně maminkovský typ, maličko při těle, ale zase ne moc. Čihákovi se líbila, hlavně v plavkách.